

Omraam Mikhaël Aïvanhov

Destăinuirile apei și ale focului

Articol I. Cap. 1 – Apa și focul, principii ale creației

Cartea Facerea începe prin relatarea creației lumii. Dar înainte să descrie cum au apărut toate elementele universului: soarele, luna, stelele, vegetația, animalele, omul... Moise scrie o frază a cărei semnificație și profunzime numai Inițiații o pot înțelege: „Și Duhul lui Dumnezeu. Se purta pe deasupra apelor”. De ce deasupra apelor? Pentru că apa reprezintă materia cosmică originară pe care spiritul Domnului, focul primordial, a pătruns-o pentru a o fertiliza. Contrar celor crezute în general, nu pământul este elementul ce exprimă și manifestă cel mai bine proprietățile și calitățile materiei, ci apa. Aceste calități sunt receptivitatea, adaptarea, suplețea.

Apa constituie deci simbolul materiei primordiale care a primit germenii fertilizatori ai spiritului, ea reprezintă matricea vieții. Viața a apărut din apă datorită principiului focului care a pus această materie în mișcare. Fără acțiunea focului, nicio formă de viață nu este posibilă. Apa, materia nu posedă viața prin ea însăși, focul este acela care i-o infuzează. Viața pe pământ s-a născut deopotrivă și din acțiunea focului asupra apei. Primii germeni de viață au coborât pe pământ purtați de razele soarelui, ei au colindat până au întâlnit apa oceanelor care i-a primit ca o mamă iubitoare și i-a crescut datorită luminii și căldurii solare.

Atunci când am înțeles că apa reprezintă simbolul materiei universale de la care universul a fost creat, ne va fi mai ușor să interpretăm următoarele versete din Facerea, unde Moise descrie cum Dumnezeu a separat apele de jos de cele de sus: „Și a zis Dumnezeu: Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape. Și așa a fost. A făcut Dumnezeu tăria și a despărțit Dumnezeu apele de sub tărie de apele de deasupra tăriei. Tăria a numit-o Dumnezeu cer”. Aceste ape din înalt pe care Știința Inițiativă le numește și „lumină astrală”, „agent magic”, reprezintă oceanul primordial în care toate creaturile s-au cufundat și unde se hrănesc. De altfel, se spune că, tocmai pentru a-și aminti de aceste ape primordiale, copilul care se află încă în pântecul mamei este cufundat într-un mediu lichid. Noi trăim în imensitatea cosmică exact ca și peștii în mare, dar impuritățile ce ne obturează adesea deschiderile interioare ne împiedică să fim hrăniți și însuflețiți de această apă care ne învăluie din toate părțile.

Apa și focul reprezintă deci cele două principii ale creației. Activitatea lor în univers este simbolizată prin cruce, imagine plină de o mare bogăție de sensuri, pe care o regăsim în toate civilizațiile. Linia orizontală reprezintă activitatea principiului feminin, apa, ce are mereu tendința de a se întinde, de a se răspândi pe suprafața solului ocupând cât mai mult spațiu, căutând chiar interstiții ca să se infiltreze sub pământ și să dispară. Linia verticală reprezintă principiul masculin, focul, care are dimpotrivă tendința de a se concentra și de a se îndrepta spre înălțimi. Apa este deci legată de profunzime, de suprafață, iar focul de înălțime. Aceste două direcții opuse, orizontală și verticală, sintetizate de cruce, sunt acelea care reprezintă cel mai bine activitatea celor două principii masculin și feminin în creație și în creaturi. Universul este plin de acest simbol.

Majoritatea creștinilor nu văd în cruce decât o amintire a morții lui Iisus, fără a-și da seama că limitându-i astfel semnificația, ei o sărăcesc. Nu putem nega că moartea lui Iisus pe o cruce a reprezentat un eveniment deosebit în istoria omenirii. Dar ca simbol, crucea depășește cu mult acest eveniment și acela care se străduiește să îl aprofundeze în lumina învățămintului celor două principii masculin și feminin, al apei și focului, intră în contact cu cele mai mari mistere ale creației. În orice caz, eu vă pot spune că nimic nu a contat mai mult în viața mea ca apa și focul, și chiar imaginile copilăriei care m-au impresionat cel mai mult sunt legate de apă și de foc.

Eu m-am născut într-un sat din Macedonia, la poalele muntelui Babuna Pianina (care înseamnă „Muntele Bunicii”) al cărui vâri se numește Pelister. Mi-au rămas amintiri ai acelor ani petrecuți în sat, și îmi amintesc în mod special descoperirea pe care am făcut-o atunci când aveam patru-cinci ani, a unui loc din apropierea casei, unde izvora din pământ un firicel de apă. Eram atât de impresionat de acea apă care țâșnea, transparentă, limpede, încât rămâneam ore în șir privind-o. Acea imagine s-a imprimat foarte profund în sinea mea, și mi se întâmplă și acum să retrăiesc senzațiile de încântare ce le simțeam în fața aceluia mic izvor. Mi-am pus de mai multe ori întrebarea: eram atât de tânăr, oare ce vedeam în acea apă?... Și nu numai în apă, ci și în foc, fiindcă eram la fel de fascinat de foc cât și de apă. Numai că focul era mult mai periculos, fiindcă pentru a-l vedea, îl aprindeam adesea, și nu era indicat să mi se lase cutii cu chibrituri la îndemână!

Da, de ce apa și focul?... Pentru că ele reprezintă în natură expresia cea mai frumoasă, cea mai puternică, cea mai semnificativă a celor două mari principii cosmice, masculin și feminin, asupra cărora trebuia să lucrez apoi în întreaga mea viață. De altfel, dacă s-ar studia în detaliu viața anumitor ființe, s-ar constata că preocupările lor, subiectele asupra cărora acestea trebuiau să lucreze mai târziu erau deja indicate în anumite impresii, experiențe sau comportamente din copilărie.

Vă gândiți: „Dar nu am auzit niciodată spunându-se că apa și focul ar fi atât de importante!” Ei bine, înseamnă că nu ați citit cu atenție Evangheliile, și mai ales Evanghelia după Ioan unde se relatează conversația dintre Iisus și Nicodim. Nicodim era medic în Israel și într-o noapte s-a dus să îl întâlnească pe Iisus pentru a-i vorbi. Și tocmai lui i-a dat Iisus acel răspuns asupra căruia mulți teologi și-au pus întrebări: „Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu”. Acest verset prezintă corespondențe cu acela din Facerea: „Și Duhul lui Dumnezeu. Se purta pe deasupra apelor”. În ambele cazuri este evocat același fenomen, nașterea: nașterea universului și nașterea spirituală a omului pentru care regăsim aceleași elemente: focul (spiritul) și apa (materia). La fel cum universul s-a născut din foc și apă, pentru a pătrunde în această stare de conștiință superioară numită împărăția lui Dumnezeu, omul trebuie să se nască deopotrivă din foc și apă, fiindcă transpuse în planul spiritual, focul reprezintă înțelepciunea, iar apa este iubirea. Prin intermediul celor câteva cuvinte adresate lui Nicodim, Iisus a arătat că posedă și el această știință a apei și focului ce reprezintă știința celor două mari principii cosmice masculin și feminin.

Am observat deja, apa și focul se opun prin orientarea lor: focul urcă și urcând el se concentrează, toate flăcările sale converg spre un punct; în timp ce apa coboară și în cădere ea manifestă, dimpotrivă, tendința de a se extinde. Totuși, atunci când observăm cu atenție mișcarea unuia sau a alteia, ne dăm seama că în realitate există între ele o anumită asemănare. Ați remarcat oare cum căderea unei cascade sau a unui torent seamănă cu un foc inversat? Iar cum un foc care arde s-ar asemana cu o cascadă ce urcă spre izvor. Cu câțiva ani în urmă, cineva mi-a oferit un film făcut la o cascadă, iar atunci când am proiectat acel film în fața tuturor, la un moment l-am rulat înapoi,

pentru a observa... Era ceva extraordinar, mișcarea apei semăna exact cu aceea a focului! Dacă aveți ocazia, faceți și voi această experiență și veți vedea... Este ca și cum apa ar fi un foc condensat ce coboară în profunzimile pământului, iar focul, o apă în vâlvătaie ce se ridică spre înălțimi. S-ar putea spune că apa și focul sunt o aceeași substanță care se prezintă sub două aspecte diferite.

Dar tocmai aceste două aspecte sunt cu adevărat foarte instructive, ele ne informează de pildă asupra celor două metode ale cunoașterii: metoda orizontală ce constă în a face investigații la suprafață, și metoda verticală ce constă în a ne detașa de suprafață, pentru a căuta adevărul în înalt. Prima metodă este cea a apei, a doua, este cea a focului.

Acela care alege metoda apei trebuie să se pregătească pentru o lungă și anevoioasă ucenicie. Cunoașteți aventurile apei: ea străbate tot felul de terenuri, se încarcă cu resturi sau impurități, se cufundă în pământ unde este supusă unor presiuni mari în întuneric. Da, soarta apei pe pământ și sub pământ nu este întotdeauna demnă de invidiat. Iar acela care urmează această cale trebuie să suporte niște condiții dificile, este hărțuit, brutalizat, doborât de evenimente și suferă. Iar atunci când reușește să spună într-un final: „Am înțeles, mi-am învățat lecția din toate aceste peregrinări”, el se găsește uneori într-o stare jalnică. În sfârșit, este totuși bine fiindcă a înțeles, iar metoda apei posedă deci ceva bun. Dar metoda focului este totuși preferabilă, fiindcă ea vă smulge din situațiile pământene și vă proiectează spre înălțimi: pătrunderi în lumina care vă descoperă instantaneu întreaga cunoaștere.

Când Iisus a spus: „Fiți dar înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii” el voia să spună că trebuie să știi cum să acționezi cu cele două metode: cea a apei (șarpele) despre care Moise spune în Facerea că este cel mai inteligent dintre animalele de câmp. și cea a focului (porumbelul). Iată cele două căi ale cunoașterii: șarpele care se târăște pe pământ este apa care înaintează sinuos; iar porumbelul care zboară spre cer reprezintă focul ce se înalță. A cunoaște porumbelul înseamnă a cunoaște focul, Duhul Sfânt: această cunoaștere vă iluminează.

Acum, la fel cum apa și focul sunt opuse datorită direcției lor, ele sunt contrare și prin natura lor. Fiindcă dacă vreți să uniți apa cu focul ele se distrug. Ele se dușmănesc în aparență: apa care produce viața poate stinge focul, iar focul care și el produce viață, poate face ca apa

să dispară transformând-o în vapori. Pentru ca ele să poată face o lucrare împreună, nu trebuie să aruncăm apă peste foc, trebuie să găsim o cale de mijloc, un mod de a împăca cele două forțe. Cum? Ei bine, puneți apa într-un recipient și puneți recipientul pe foc. Apa începe să se agite în vas, se umflă, fierbe, protestează și cere mai mult spațiu, dorește să iasă, împinge pereții care o încarcerează. Din apă se degajă deci o forță. Unde se afla această forță? De unde vine ea? Chiar de la apă, iar focul este acela care a declanșat-o. Deci, atunci când focul păstrează o „distanță respectuoasă” față de apă, el nu o ucide, din contră, o slăvește extrăgându-i toate puterile, care din acel moment pot fi puse la lucru.

În realitate, focul și apa nu sunt dușmani, ei se iubesc mult... dar separați printr-un perete, altfel se detestă. Focul îi spune apei: „Nu te apropia, mă vei stinge!” și apa îi răspunde: „Tu vrei să mă transformi în vapori, pleacă de aici!” Dar dacă îi separăm, îi putem auzi vorbind între ei, transmițându-și cuvinte de iubire. Nu ați remarcat cât de plăcute sunt aceste conversații între apă și foc? Faceți-vă timp uneori să ascultați zgomotul apei care fierbe.

Căți inventatori, ingineri, mecanici nu pun apa la lucru! Ei construiesc mașini în care focul pune în acțiune puterea apei. Da, dar dacă ei știu foarte bine cum să folosească focul și apa în mod fizic, în bucătăriile sau în uzinele lor, în viața lor personală lucrurile stau altfel, ei nu știu să exalte apa cu ajutorul focului, ei le amestecă deseori și pierd totul.

Este ceea ce observăm de pildă la unele cupluri: bărbatul reprezintă focul, și femeia apa, și cum sunt doi ignoranți care nu știu că trebuie să pună un perete despărțitor (este o imagine) între ei, iată că soțul se stinge iar femeia se evaporă. Vă întrebați: „Dar ce reprezintă acest perete?” Înainte de toate este conștiința că sunt împreună nu pentru plăcere, ci pentru a face o lucrare în vederea unui ideal comun. Numai în aceste condiții uniunea bărbatului și a femeii va fi creatoare, altfel, într-un moment în altul, ei vor ajunge să se distrugă unul pe celălalt. Ei da, nu este de ajuns să observăm și să folosim tehnic transformările apei, trebuie să tragem concluzii utile pentru viața noastră personală și mai ales pentru viața noastră spirituală.

Noi cunoaștem apa în diferite stări: solidă (gheața), lichidă, gazoasă (vapori). Și focul este acela care, prin gradul mai mare sau mai mic de căldură, determină aceste stări diferite ale apei. Focul care

transformă apa în vapori reprezintă în mod simbolic spiritul care acționează asupra materiei pentru a o face mai ușoară, mai subtilă, mai pură. De aceea putem spune că ființa umană este comparabilă cu o oală cu apă încălzită la foc, cu diferența că în loc de a fi dedesubt, focul, spiritul este deasupra, dar rezultatul este același. Dacă există viață în oală, aceasta se datorează spiritului. Iar atunci când omul moare, oala rămâne tot acolo, dar focul dispare, nimic nu mai mișcă! Cum vedeți această comparație? Excelentă, nu-i așa?... sau mai degrabă îmbietoare, dacă tot vorbim despre oale!

Focul este simbolul spiritului, al principiului masculin care lucrează asupra apei, a materiei. Noi posedăm cu toții acest foc. De aceea putem aplica această lege în noi înșine: să ne expunem slăbiciunile, defectele, focului soarelui spiritual, pentru ca această materie întunecată, ordinară, să înceapă să se topească și să se descompună. Iată un alt exemplu a ceea ce reprezintă știința alchimică.

Articol II. Cap. 2 – Secretele combustiei

Focul ne destăinuie cel mai mare mister al vieții: combustia. Fiindcă viața nu reprezintă nimic altceva decât o combustie. Nicio manifestare din univers nu este posibilă fără arderea unei materii ce produce energie. Și acest lucru este adevărat și pentru om: nutriția, respirația, dar și sentimentul, gândul sunt fenomene de combustie. Există de altfel în limbajul curent o expresie foarte semnificativă. Atunci când cineva face excese ce antrenează un mare consum de energie, spunem că „se ostenește peste măsură”. Dar cei mai mulți oameni deși cunosc și folosesc această expresie, nu sunt prea atenți cum își folosesc energiile, și prin viața dezordonată ce o duc nu se menajează. Ei își imaginează că energiile lor sunt inepuizabile și că ele vor fi înlocuite automat. Ei bine, nu! Anumite elemente pot fi înlocuite pentru că Inteligența Cosmică a construit organismul uman în așa fel încât acesta poate repara treptat anumite pierderi, dar dacă omul nu duce o viață cumpătată, pierderile vor fi ireparabile.

Acela care duce o existență dezordonată, pasională, își pierde energiile cele mai prețioase, și nu numai că își lipsește de hrană corpurile sale psihice și spirituale, dar își slăbește chiar și corpul fizic. Pentru a întreține viața, există întotdeauna ceva de ars. Dar ce să arzi? Iată problema. Iar focul ne oferă răspunsul. Când vreți să faceți un foc, aduceți lemn „uscăt”, cum se spune: ramuri negre, strâmbe, lipsite de frumusețe, dar îndată ce acestea ard, câtă splendoare, ce lumină!

Datorită focului, aceste ramuri care ar fi putut rămâne abandonate undeva, inutile, se transformă în lumină, în căldură, în energie.

Veți spune: „Da, este clar, înțelegem, dar în ce măsură aceste ramuri ne interesează?” Ele vă interesează pentru că, în mod simbolic, există deopotrivă și în voi. Fiindcă ați adunat în sinea voastră o mulțime de crengi uscate și negre ce așteaptă să fie arse... Toate tendințele egoiste, pasionale, toate manifestările naturii inferioare sunt ca niște lemne uscate; puneți-le atunci pe foc și ele vor produce căldură și lumină. Acesta se numește sacrificiu. Da, trebuie să învățăm să ardem gelozia, furia, senzualitatea: veți fi eliberați de ele, și în același timp inima vă va fi încălzită iar intelectul luminat. Acela care se teme să sacrifice câte ceva din instinctele, din poftele sale nemăsurate, va rămâne veșnic în întunericul și frigul spiritual. Fără sacrificiu nu puteți avea focul. Să nu vă fie teamă de nimic: dispuneți de o rezervă imensă de lemn: natura voastră inferioară care este un arbore uriaș! Datorită ei vă puteți lumina și încălzi timp de secole oferind de lucru tuturor centrilor voștri spirituali.

Dar majoritatea oamenilor preferă să păstreze cu mare grijă, intactă, natura lor inferioară, ei nu vor să fie consumați, de aceea ei rămân răspândiți ca niște ramuri moarte care nu au fost încă aprinse. Trebuie să sufere mari încercări, mari decepții, mari pierderi, pentru a se hotărî în sfârșit să ardă vechiturile închistate de secole în sinea lor. Până atunci ezită, tremură să nu le piardă, resimt acest sacrificiu ca pe o privațiune, o împovărare, o pierdere. Pentru că nu au înțeles nimic. Bineînțeles, există ceva ce dispare, dar acest ceva trebuie să dispară pentru ca să apară ceva mai bun, pentru ca lumina și căldura să apară. Veți spune: „Da, dar după un anumit timp nu mai rămâne nimic din copacul care arde”. Poate, dar omul poate arde la nesfârșit. De îndată ce s-a aprins, el poate să nu se mai stingă. Va exista întotdeauna în el o materie care să ardă.

Adevăratul sacrificiu este transformarea tuturor elementelor deteriorate, îmbătrânite, impure, în lumină și căldură, adică în iubire și în înțelepciune. Inițiații au înțeles acest lucru și de aceea ei se oferă zilnic Îngerului Focului pentru a fi consumați, a fi arși. Deseori Dumnezeu a fost comparat cu un foc, dar nu știm mare lucru despre acest foc, doar că el este de o intensitate imposibil de suportat. Este focul Spiritului Pur: toate formele se topesc, se spulberă în contact cu el. Toți aceia care au primit sărutul acestui foc s-au topit în el într-o

aceeași flacăra.

Mulți spiritualiști au scris cărți foarte complicate despre experiențele mistice. În realitate, este foarte simplu. Experiența misticilor este experiența focului, a focului sacru pe care omul îl alimentează în sine aruncându-i zilnic bucăți din natura sa inferioară, exact cum se aruncă lemn uscat într-o vatră. Priviți un foc arzând: toate bucățile de lemn care până atunci fuseseră separate, dispartate, el le reunește în aceeași lumină, în aceeași căldură, iar acestea sunt obligate să gândească și să simtă ca el, ca focul.

Ce fac planetele rotindu-se în jurul soarelui? Și ele se sacrifică, contribuie la alimentarea focului său. Focul soarelui este locul în care converg toate energiile și emanațiile entităților care populează universul. Este vatra, este altarul sacrificiului. Toate entitățile susțin și mențin focul sacru al soarelui pentru ca întreg universul să beneficieze de acest sacrificiu; și ele beneficiază deopotrivă. Evident, ele nu aduc ca și noi câteva ramuri negre și strâmbe! Nu contează acum ce aduc ele. Problema este să alimentăm în noi focul divin și nu o putem face decât sacrificându-i acestuia instinctele, poftele noastre nemăsurate și toate manifestările naturii noastre inferioare.

Ce ne mai învață focul? Priviți: ramurile care sunt deasupra ard mai repede și cu mai multă intensitate. S-ar spune că ele se grăbesc fiind fericite să se transforme în lumină, în scânteii. Ramurile de jos ard mai lent, mai domol. Iar acelea care cad alături de foc, am putea spune că ezită. Ele se întreabă: „Oare trebuie sau nu să ardem?” Ele ezită, pentru că s-au îndepărtat de foc și nu este bine să te îndepărtezi. Acela care este departe de foc continuă să ardă puțin, apoi se stinge. Vedeți cum chiar și focul ne prezintă o imagine a vieții: aceia care se înalță strălucesc cu intensitate, aceia care rămân jos stagnează, iar aceia care s-au separat se sting.

Misterul focului este misterul vieții. În om, focul reprezintă scânteia vieții ascunsă în inimă. Omul moare atunci când focul părăsește inima sa. De aceea, este esențial să învățăm cum să protejăm acest foc, în mod fizic, dar mai ales în mod spiritual.

Articol III. Cap. 3 – Descoperirea apei

Apa este fluidul vital al pământului. Fluviile și râurile reprezintă arterele și venele; lacurile, plexurile etc. Ca și sângele, apa este acel element atât de prețios și indispensabil ce aduce viața, alimentează toate creaturile: pietrele, plantele, animalele, oamenii... Chiar și

cristalele au nevoie de apă pentru a se forma: pietrele prețioase nu există decât datorită câtorva particule de apă fără de care s-ar transforma în praf. Apa este cea care face ca piatra să fie rezistentă, colorată și transparentă la lumină. Cât despre vegetație, a cărei rădăcini sunt cufundate în sol, ea constituie corpul eteric al pământului. Da, corpul eteric al Pământului sunt copacii, iar apa este fluidul ce susține acest corp. Florile, copacii și toate plantele modelează și însuflețesc pământul cu ajutorul apei.

Dacă vrem să intrăm în secretele naturii, trebuie să încercăm să înțelegem importanța apei, să medităm asupra semnificației ei, a proprietăților, a puterilor sale, a tot ceea ce este ascuns în ea. Toți oamenii se comportă neglijent cu apa, nu o iau în considerație, nu o apreciază. Veți spune: „Ba da, o apreciem!” Da, în mod instinctiv, mecanic, inconștient, dar nu despre aceasta vă vorbesc. Apa trebuie să aibă o valoare în conștiința voastră, pentru a deveni un factor puternic în viața voastră psihică, în viața voastră afectivă și mentală.

Eu am constatat cum unii oameni, atunci când privesc un râu, un lac sau marea, rămân la fel de insensibili ca în fața unui zid. Acea apă nu le spune nimic, este ca și cum nu ar vedea-o. Ei nu sunt preocupați de apă decât atunci când le lipsește, și se întreabă cum vor putea găti, spăla vasele, cum se pot spăla sau uda grădina... Este extraordinar! Dar să se trezească puțin, să se încânte, să își spună cel puțin: „Ce apă! ce apă!” pentru a arăta că o văd!... Cum să nu fii fermecat, cum să nu tresari de bucurie în fața acestei materii atât de clare, a acestei manifestări a principiului feminin, a Mamei Divine care ne învăluie cu puritatea, cu limpezimea sa? Trebuie să fim orbi! Iar apoi ne imaginăm că vom clarifica misterele universului! Trebuie în sfârșit să începem să înțelegem ceea ce reprezintă apa în natură și să ne hotărâm să lucrăm cu ea pentru transformarea vieții noastre interioare. Este bine să îți placă să te plimbi aproape de cascade și de râuri, să bei apă de la izvor, să te scalzi în lacuri și în mare, dar aceasta nu este o adevărată lucrare și nu va rezulta nici cea mai mică schimbare în voi atât timp cât nu veți ști cum să intrați în contact real cu apa, cum să îi vorbiți și să vă legați de ea.

Pentru a intra în contact cu apa, prima condiție este să te apropii de ea cu respect, știind că în ea trăiesc entități frumoase și pure care nu vor fi binevoitoare cu voi decât dacă aveți pentru ele considerație și iubire. De exemplu, dacă doriți să vă scăldați, mai ales

Într-un lac, fiți atenți să nu o faceți în orice stare. Cereți permisiunea entităților apei, căci scăldându-vă este ca și cum ați scăpa de impuritățile voastre în locuința lor și trebuie să fiți conștienți că ați putea să le indispuneți. Fiți deci foarte atenți.

Cum nu aveți poate ocazia să intrați zilnic în legătură cu apa din natură, vă puteți exersa acasă. Umpleți un vas cu apă: chiar într-o mică cantitate, ea reprezintă toată apa de pe pământ, fiindcă în mod simbolic, magic, chiar o singură picătură de apă este de ajuns pentru a vă lega de toate fluviile și oceanele. Vă concentrați deci asupra apei din acest vas plin, o salutați pentru ca ea să devină și mai vie și vibrantă, îi spuneți cât o admirați și cât de Inimioasă este, și că doriți ca ea să vă dăruiască puritatea și transparența ei. Apoi puteți atinge apa, o puteți face să curgă pe mâinile voastre cu gândul că intrați în contact cu corpul ei eteric, că îi absorbiți vibrațiile, că sunteți impregnați de acestea.

Puteți forma și imagini: păstrându-vă mâinile în apă, imaginați-vă că vă scăldați într-un lac din vârful muntelui, lacul cel mai pur, mai cristalin, comunicând cu prospețimea lui, cu puritatea lui... Dacă faceți acest exercițiu cu un sentiment sacru, veți simți corpul vostru vibrând în armonie cu întreaga natură, vă veți simți ușurați, purificați și chiar creierul vostru va funcționa mai bine. Câte schimbări apar după un astfel de exercițiu! Dar cu condiția ca gândul, factorul cel mai puternic, să lucreze. Tot ceea ce Dumnezeu a creat poate, cu ajutorul gândului vostru, să vă folosească pentru a vă ameliora, a vă purifica, a vă întări și a deveni mai inteligenți.

Faceți deci exerciții, nu este un lucru infim și lipsit de importanță acela de a privi apa într-un vas de cristal; să o atingeți cu iubire, să îi simțiți prospețimea, unduirea, să îi contemplați transparența. Și fiindcă apa este, dintre cele patru elemente, acela care se amestecă în modul cel mai profund cu organismul nostru, putem și atunci când o bem să stabilim deopotrivă contacte cu forțele pure ale universului, și să absorbim elementele pe care ea le conține. Dar evident, pentru aceasta trebuie să o bem încet, cu înghițituri mici, cu conștiința că absorbim sângele naturii ce potolește setea și hrănește toate creaturile. Este ceva nou pentru voi, nu-i așa? Fără îndoială, nimeni nu v-a spus niciodată cum să beți apa pentru ca ea să vă dea viața, puritatea, transparența sa?...

Ar fi trebuit să vă fi pierdut cunoștința în deșert din cauza setei

pentru a înțelege cu adevărat ceea ce reprezintă apa. Apa este mama vieții și ea merită respectul nostru, recunoștința și iubirea noastră. La nunta din Caana, Iisus a transformat apa în vin, adică în sânge, în viață. Beți apă gândindu-vă că în corpul vostru și ea se poate transforma în sânge purtător de viață. Meditați îndelung asupra acestei idei și spuneți apei: „Tu care hrănești toate creaturile, descoperă-mi secretele vieții veșnice”.

Articol IV. Cap. 4 – Apa, civilizația

Ce reprezintă o civilizație? Produsul apei. Da, priviți unde și-au instalat oamenii locuințele încă de la origini: pe malul apei. Uneori la malul mării, dar cel mai des pe marginea lacurilor, a râurilor, a fluviilor. De ce? Este simplu.

Un izvor țâșnește din munte, apa coboară croindu-și drum prin mijlocul stâncilor: mușchiul, iarba și florile încep să crească la trecerea ei. Săpându-și puțin câte puțin albia și cu ajutorul micilor pârâuri ce i se alătură, el devine un râu mărginit de copaci și o întreagă lume de pești, de insecte, de păsări, de mici animale încep să mișune în apele și pe malurile sale. În sfârșit, el ajunge în câmpie și oamenii, atrași încet-încet de această viață pe care o observă, consideră că există condiții favorabile pentru ei și se decid să se instaleze. Înțelegeți acum: este suficient ca apa să curgă și vegetația apare, animalele vin, oamenii sosesc. Imaginați-vă că cineva spune: „Iată, vom instala aici păsări, acolo câțiva pomi fructiferi, dincolo o școală etc.”, fără a se gândi în prealabil la apă, ei bine, păsările nu vor rămâne, pomii se vor usca și școala va trebui închisă.

Evident, această apă despre care vă vorbesc are o semnificație simbolică. Această apă reprezintă iubirea. Apa, viața, iubirea sunt același lucru... planurile sunt diferite, dar realitatea este aceeași. Atât timp cât nu există iubire, apare deșertul, și nimeni nu dorește să se instaleze în deșert. Noi străbatem deșertul, nu ne instalăm aici, continuăm până găsim o picătură de apă, da, o oază. Din păcate, atunci când doresc să construiesc ceva, majoritatea oamenilor nu se gândesc la apă, la iubire, nu cred că iubirea este necesară, ei se bazează numai pe organizare. În această situație, ei stabilesc programe, redactează statute, construiesc clădiri, instaleze acolo persoane cărora le atribuie funcții... este minunat, dar acesta este un deșert! Iar eu vă pot asigura că nu există prea mulți candidați care să dorească să rămână într-un deșert, oricât de bine ar fi acesta organizat!

Nimic nu funcționează atâta vreme cât nu există viața ce reprezintă adevăratul motor al lucrurilor. Dar de îndată ce apare viața, iubirea, chiar dacă nu este nimic organizat, totul se rânduiește, exact cum vegetația, animalele și oamenii doresc să se stabilească la marginea unui curs de apă. Iată ce am știut dintotdeauna. De aceea eu nu m-am ocupat niciodată de organizare. Eu am lăsat apa să curgă și astfel, încet-încet, Fraternitatea s-a născut și s-a dezvoltat. Și voi, la rândul vostru, lăsați mai întâi apa să curgă.

Se întâmplă ca unii să mi se plângă: „Nu știu ce mi se întâmplă, mă simt secătuit, mi-am pierdut gustul, toate inspirațiile m-au părăsit”. Eu îl privesc și văd că el chiar nu înțelege de ce se află într-o asemenea stare jalnică. Atunci îi explic: „Iată, ești în asemenea stare pentru că ai oprit izvorul.

— Care izvor? N-am oprit nimic!

— Ba da, ai oprit izvorul interior, și cum apa nu mai curge, iarba și florile s-au uscat, păsările au plecat și oamenii nu mai vin să viziteze un loc atât de gol și trist”. Iarba, florile, păsările, sunt sentimentele, gândurile, emoțiile cu formele lor, cu culorile lor, cu parfumurile lor, cu cântecele lor. Sub pretextul că ai avut câteva decepții și supărări, te închizi, îți pierzi iubirea, entuziasmul. Ei bine, nu este inteligent, căci acest lucru nu schimbă nimic din evenimentele care te supără și te mai privezi singur de ceva. Deci, un dublu inconvenient!

Oricare ar fi inconvenientele, supărările, lăsați izvorul să curgă și veți deveni mai bogați, da, mai bogați în tot felul de prezențe care vor veni să înfrumusețeze viața. Dacă sunteți în deșert, nu vă plângeți, voi ați ajuns acolo, nu v-a adus altcineva: „Dar, veți spune voi, sunt în această stare din cauza unuia sau altuia care m-a înșelat, m-a trădat, nu eu sunt acela care...” Ba da, voi gândiți greșit, nimeni nu vă forțează să fiți în această stare. Unii oameni au dorit să vă distrugă, este clar, dar nu sunteți obligați să suportați în mod pasiv răutățile lor și să mai adăugați la acest inconvenient și nefericirea de a vă secătui. Vedeți voi, este un raționament prost! Dacă nu redresați situația, dacă părăsiți astfel speranța, iubirea, credința, sunteți morți. Înainte chiar de a muri, moartea deja s-a instalat.

Izvorul vostru nu trebuie să înceteze niciodată să curgă. „Da, dar se va abuza întotdeauna de mine, mă vor înșela, mă vor jigni”. Ei bine, este mai bine să fii puțin înșelat și jignit, acestea constituind niște pierderi mici, în timp ce, dacă lăsați să sece izvorul din voi, veți pierde

totul. Evident, este de dorit să știți să îl orientați, să îl canalizați, să nu îl lăsați să curgă la întâmplare, în orice grădină. A-l lăsa să curgă nu înseamnă că vă este interzis să îl protejați. Eu nu v-am spus niciodată că trebuie să distribuiți bogățiile inimii și sufletului vostru oricui, fără niciun discernământ, eu vă previn numai că atitudinea ce constă în a te închide sub pretextul că ai fost uneori decepționat de oameni este foarte prejudiciabilă pentru fericirea voastră. Da, eu vorbesc pentru fericirea voastră, din păcate voi sunteți aceia care nu știți ce trebuie să faceți pentru a fi fericiți. Atunci, de acum înainte, meditați mai des asupra acestei imagini a apei care curge și încercați să înțelegeți toate binefacerile pe care această apă vi le poate aduce.

Articol V. Cap. 5 – Lanțul viu: soare – pământ – apă

Apa nu circulă numai la suprafața pământului, ea curge și sub pământ, alimentând cu emanațiile sale regnurile mineral, vegetal și animal, ca un elixir al vieții. Dacă apa nu ar circula în străfundurile pământului, nu ar exista nici pietre, nici plante, nici animale, nici oameni.

Veți spune: „La ce folosește atunci energia solară dacă influențele subterane sunt acelea care alimentează viața?” Este foarte simplu: soarele nu dă direct energiile sale creaturilor, pământul, Planeta lor, este acela care le primește mai întâi și el le transmite acestora. Eu v-am spus deseori că Pământul este înșuflețit și prin straturile sale eterice el se întinde la mii de kilometri deasupra noastră, în spațiu. Adevărata suprafață a Pământului este foarte îndepărtată de ceea ce noi o definim astfel: aici, noi nu atingem decât scoarța fizică, materială a planetei. Iar diferitele straturi ale atmosferei terestre nu aparțin spațiului cosmic, ci pământului. Atmosfera este pielea planetei noastre, ea este străbătută de curenți de energie cosmică veniți din spațiu și care se transformă în contact cu ea. Datorită diferitelor elemente ce o compun, atmosfera joacă un rol de filtru: ea nu lasă să treacă decât elementele favorabile vieții terestre.

După ce au străbătut atmosfera, curenții veniți din spațiu sunt captați de vârfurile munților care joacă rolul unor antene. Iar în momentul în care zăpada și gheața încep să se topească, apele care circulă la suprafața pământului, ca și acelea care se afundă sub pământ și traversează diferitele straturi ale solului, sunt impregnate de acești curenți. Cât despre apele de ploaie, și ele sunt încărcate cu energii venite din îndepărtatele straturi ale atmosferei.

Plantele, animalele și oamenii se hrănesc deci din energia solară, dar numai după ce aceasta a fost absorbită, transformată și redistribuită de planetă. Din acest punct de vedere, pământul este la fel de important ca și soarele. Să nu vă închipuiți că atunci când vă expuneți la soare primiți direct razele sale, fiindcă înainte de a vă atinge, aceste raze au trebuit să traverseze atmosfera pământului, iar voi le-ați putut capta și absorbi pentru că atmosfera pământului le-a transformat. De aceea este important să vă găsiți mereu în armonie cu pământul, să îl respectați, să îl iubiți. Altminteri, chiar expunându-vă la soare, nu veți avea prea multe beneficii de la lumina și căldura sa.

Trebuie să studiem cum funcționează acest lanț viu soare – pământ – apă. Cursurile apelor sunt căi de comunicare ce leagă câmpiile și văile de vârfurile munților, iar aceste înălțimi sunt ca niște deschideri care primesc și absorb forțele cosmice. Munții sunt transformatori de energie cosmică, iar apele subterane care îi parcurg se impregnează din această viață cu care vor îndestula apoi diferitele regnuri ale naturii.

Anticii, care considerau pământul ca centru al universului, și nu soarele, nu se înșelau în totalitate: pentru oameni, pământul este cel mai important, planeta lor, el reprezintă cu adevărat universul lor, iar centrul său este centrul acestui univers. Dintr-un anumit punct de vedere se poate afirma că sistemul geocentric al lui Ptolemeu este la fel de adevărat ca sistemul heliocentric al lui Copernic! Fiindcă oamenii nu primesc direct energia solară, pământul o primește și le-o transmite. De altfel, ei se dezvoltă și evoluează după ritmul pământului. Ei nu pot evolua mai repede decât planeta lor, căci destinul colectiv al umanității este supus evoluției pământului. Numai anumite ființe foarte avansate se pot detașa de ansamblu și evolua mai repede.

Articol VI. Cap. 6 – Lucrarea fierarului

Dacă nu reușim să ne schimbăm forma interioară, este pentru că rămânem pe pământ, vorbind simbolic. Pe pământ domnește frigul care încremenește formele, iar pentru a topi din nou aceste forme, trebuie să pătrundem în regiunea focului. Fiindcă realitate interioară există la fel cum există și realitatea fizică. Toată lumea știe că pentru a lucra fierul, fierarul trebuie să îl pună în foc pentru ca să devină maleabil, ductil. Altminteri, orice are face, oricât l-ar lovi, nu va reuși să facă nimic altceva decât să-l sfărâme. Este de altfel ceea ce se întâmplă

cu toți aceia care încearcă să se transforme fără să se cufunde în focul spiritual: fie că nu ajung la nimic, fie că își forțează atât de mult sistemul nervos încât îl distrug.

Aș dori să învățați ceva din această lucrare a fierarului cu focul, pentru a vă arăta marile secrete inițiatice pe care ea le conține. Fierarul pune metalul în foc și așteaptă ca el să se înroșească, apoi să devină incandescent. Putem observa cum, în mod progresiv, fără să îl distrugă, focul comunică fierului căldura sa, apoi lumina sa. Fierul care era cenușiu, tem, rece, devine asemenea focului, arzător, luminos, strălucitor, dobândind proprietăți noi prin această transformare.

Ei bine, omul este comparabil cu o bucată de fier pe care numai contactul cu focul, cu focul spiritual, îl poate transforma. La fel cum focul fizic are proprietatea de a face fierul suficient de maleabil pentru ca fierarul să îi poată da forme noi, tot la fel și focul ceresc care este iubirea divină poate cufunda omul într-o stare spirituală în care acesta se desparte de vechea sa formă opacă, lipsită de armonie, pentru a primi una nouă, luminoasă, scilipitoare. Acest adevăr a fost cunoscut din toate timpurile de către adevărații mistici, de adevărații Inițiați. Ei au știut să găsească adevăratul foc care se află în suflet și în spirit; adâncindu-se în el, ei au ajuns la o stare de perfectă maleabilitate; apoi, printr-o lucrare a gândului, ei au cizelat, au modelat pentru a-și da o formă nouă. În sfârșit, metalul a fost înmuiat pentru ca această formă nouă să fie definitiv fixată.

Iată încă un alt detaliu ce trebuie interpretat. Această apă rece în care fierarul cufundă metalul pentru ca noua formă să devină dură și rezistentă, sunt greutățile, încercările. Fiindcă noi ne întărim prin încercări. Nu este suficient să trăim momente de încântare în rugăciune, în contemplare, în uniunea cu lumea luminii, trebuie ca aceste stări de conștiință să subziste, și pentru aceasta ele au nevoie să fie supuse încercărilor vieții. În limba franceză există expresia: „a căli caracterul”. Iar ceea ce călește un caracter sunt tocmai obstacolele, greutățile. De aceea să nu vă înșelați: nu veți fi la adăpost de frământări, numai fiindcă ați gustat momente sublime de comuniune cu Cerul în care ați trăit cu impresia că ați înțeles totul, că ați dominat totul. Nu, nu veți fi cruțați, din contră, tocmai datorită acestor frământări noile forme create în voi se vor solidifica.

Pentru a modifica formele ființei voastre interioare, trebuie să încercați să vă apropiați de regiunea focului, adică de regiunea

spiritului, să rămâneți acolo cât mai mult timp posibil și, prin meditație, prin rugăciune, să vă modelați, să vă șlefuiți. Dacă refuzați să faceți această lucrare, suferințele vor veni să vă ardă și să vă topească, până în ziua în care vă veți hotărî să vă schimbați! Fiindcă Inteligența Cosmică nu acceptă ca ființa umană să rămână aici, stagnând. Dacă nu lucrează ea însuși pentru a se transforma prin focul divin, va trebui să îndure focul suferinței. De ce aveți o anumită înclinație rea, o neliniște, o anumită boală? Pentru că în viețile trecute nu ați fost instruiți și ați dus o viață dezordonată; toate aceste greșeli s-au acumulat, s-au solidificat ca niște tumori, și acum vă aflați în fața unei materii care rezistă. Ce este de făcut? Să folosim procedeul invers, făcând să se topească aceste tumori la focul spiritului și creând alte forme și expresii mai pure, mai armonioase.

Pentru a ne transforma, pentru a ne remodela temperamentul, tendințele, obiceiurile, chiar și ereditatea, noi trebuie să atragem, să chemăm focul celest, să îl implorăm să coboare și să suflăm, să suflăm fără încetare asupra sa pentru ca el să ajungă să ne topească; apoi, cu ajutorul gândului, să lucrăm neobosiți pentru a crea forme noi în sinea noastră. Iată cum interpretez eu lucrarea fierarului.

Eu am experimentat tot ceea ce vă spun. Am cunoscut acest foc. Poate că nu vă voi vorbi la fel de savant ca mulți dintre cei care au scris cărți despre stările de extaz ale misticilor, dar am trăit aceste extaz mistic, am avut fericirea, privilegiul de a gusta din acest foc și am înțeles atunci că el poate topi și schimba vechile forme din noi. De aceea nu trebuie să ne dorim decât focul celest, să ne gândim la acest foc, să contemplăm acest foc până când va veni să ne aprindă și să ne pună în mișcare inima, sufletul, întreaga noastră ființă. Să nu vă bazați pe explicații sau pe lecturi: ele nu vă vor servi la nimic atât timp cât focul nu va coborî în voi.

Aveți deci încredere în mine și hotărâți-vă să cunoașteți puterea focului celest, să îl simțiți, să îl posedați. Pentru aceasta, concentrați-vă mult mai profund asupra soarelui, asupra focului care umple universul. Încercați să îi înțelegeți natura, cum ajunge el până la noi pentru a ne mișca profund și cum ne poate comunica proprietățile sale. Trebuie să ajungem să îl absorbim, pentru ca vechile forme deja solidificate din noi să se topească la căldura sa și să poată fi remodelate.

Articol VII. Cap. 7 – Muntele, mama apei

Munții sunt comparabili cu mari antene datorită cărora pământul comunică cu cerul. Iar apa este atât de prețioasă tocmai prin faptul că ea coboară din munți: ea este impregnată cu fluidele cerului. Acela care vrea să înțeleagă întreaga bogăție și putere ale apei, trebuie să îi cunoască locul de origine: munții. Cărțile de geografie vă vor descrie importanța lor pentru climat, vegetație etc. Eu vă voi spune numai ceea ce reprezintă ei pentru viața noastră spirituală.

Timp de douăzeci de ani petrecuți lângă Maestrul Peter Deunov, în Bulgaria, muntele a ocupat în viața mea un loc foarte important. În fiecare vară, Maestrul reunea întreaga Fraternitate în munții de la Rila pentru o perioadă de mai multe săptămâni, uneori chiar de două luni, în funcție de timp. În restul anului, Maestrul Peter Deunov locuia la Sofia, ca și mulți frați și surori, acolo aveam încă posibilitatea ca la fiecare sfârșit de săptămână să mergem pe muntele Vitoșa care se afla la câțiva kilometri. Uneori, rămâneam acolo și câteva zile. Datorită Maestrului, ne întorceam din aceste călătorii la munte încărcăți cu toate cadourile cerului, fiindcă el ne învăța ce atitudine să avem față de natură: râuri, pietre, cascade, lacuri, înălțimi. Din momentul plecării și până la întoarcere, totul constituia pentru Maestru o ocazie de a ne instrui.

Ne întâlneam mai întâi la Izgrev. Înainte de a pleca, Maestrul se lega de lumea invizibilă, mereu vigilent și atent, și atunci când ridica piciorul pentru a face primul pas, părea că dă semnalul de plecare într-o aventură extraordinară. El ne explica importanța stării interioare pe care trebuie să o avem când facem primul pas, cu intenția cu care îl facem. Fiindcă totul depinde de momentul și de modul în care plecăm. Maestrul pornea foarte încet, privind cu precauție la dreapta și la stânga. Apoi, pe măsură ce înainta, el accelera și trebuia aproape să fugim în spatele lui. Cu toate acestea, el nu făcea pași mai mari decât noi, dar ne era greu să îl urmărim. Și nu găfâia niciodată. Cu câtă grație, cu ce suplețe și cu ce demnitate se deplasa! Capul său, înfățișarea, privirea, gesturile sale, totul era remarcabil la el, dar mai ales mersul. Iar în timpul mersului ne explica cum să pășim, cum să respirăm, cum să ne reglăm mișcările pentru a ne conserva energiile. Pentru a merge trebuie să intri într-un anumit ritm care face ca, pe măsură ce înaintezi, forțele să crească, încât chiar și atunci când ești obosit la plecare să te poți simți bine la sosire.

Maestrul ne atrăgea atenția asupra celor mai mici detalii; totul

era important pentru el. Ducându-ne în munți, scopul său era bineînțeles să ne învețe cum să ne legăm cu entitățile celeste prin cântec, prin meditație, prin rugăciune; dar el se gândea că o vom face mai bine dacă vom ști cum să ne pregătim rucsacul și întreg echipamentul, cum să mergem, să respirăm, să facem popasuri pentru a mânca, a bea, a ne odihni și chiar să ne spălăm picioarele după o lungă ascensiune.

Sunteți mirați? Vă gândiți că nu este demn de un Maestru să îi învețe toate aceste lucruri pe discipolii săi, și mai ales cum să își spele picioarele. Ei bine, vă înșelați. Nu numai că este important să vă spălați picioarele, dar trebuie să știți și cum să o faceți. Pentru că, mai întâi de toate, prin picioare noi suntem în permanență în contact cu solul de unde ele captează influențele și curenții, și trebuie deci să le pregătim pentru a fi bune receptoare. Apoi, picioarele noastre sunt în legătură cu întreg organismul, și îndeosebi cu sistemul nervos: plexul solar și creierul. Capul și picioarele sunt cei doi poli ai corpului nostru: prin cap atingem cerul și prin picioare atingem pământul. Pentru a stabili o bună comunicare între cap și picioare, trebuie să facem o lucrare cu ele, să le atingem conștient și cu iubire, să le vorbim, pentru ca și ele să participe la activitatea noastră spirituală. Vedeți, totul are importanță pentru că totul trebuie să contribuie la evoluția noastră.

Este păcat că aici nu avem aceleași condiții ca în Bulgaria pentru a face excursii în munți. Asistăm la răsăritul soarelui, facem exerciții de gimnastică și respirație și aceasta înseamnă deja ceva, dar toate acestea nu înlocuiesc o drumeție la munte. Efortul cerut de ascensiunea montană și relaxarea care îi urmează, de îndată ce am ajuns la țintă, eliberează organismul de multe toxine și ne simțim regenerați. Unii vor spune că merg la munte, da, dar cu mașina. Ajunși la o anumită înălțime, coboară, fac câțiva pași, privesc peisajul și respiră puțin. Ei bine, în realitate mașina este cea care urcă și nu ei înșiși, și poate că mașina este aceea care va profita cel mai mult!

Mersul la munte poate fi cu adevărat binefăcător numai dacă vă străduiți să vă mișcați, să vă cățarați. Dar efortul fizic nu este de ajuns. Muntele reprezintă o întreagă lume de explorat, de înțeles, nu numai pentru că multe din aspecte lui rămân încă necunoscute majorității oamenilor, ci pentru că ele au corespondențe cu viața interioară.

Munții sunt aceia care fac legătura între pământ și cer. O mare înțelepciune a supravegheat formarea și a hotărât amplasarea lor care

nu este niciodată întâmplătoare. Fiecăruia dintre ei îi este atribuită o funcție determinată, de aceea ei diferă ca formă, mărime, înălțime. Vârfurile lor se orientează ca niște antene destinate să emită sau să capteze unde de frecvențe diferite, creând fiecare condițiile favorabile pentru o activitate specifică. Înălțimile din Himalaya, din Alpi sau Pirinei nu exercită toate aceleași influențe, trebuie să înțelegi cu care să lucrezi pentru a obține rezultatele dorite.

Munții sunt locuiți de entități foarte luminoase, foarte puternice, atrase de condițiile excepționale de puritate ce există pe înălțimi. Mergem pe înălțimile munților ca să intrăm în contact cu aceste entități. Dar acest lucru necesită o adevărată știință, și această știință nu li se revelă decât acelor care s-au angajat din toată inima, din tot sufletul pe calea luminii. Foarte puține persoane știu să profite de condițiile favorabile pe care le oferă muntele pentru evoluția lor spirituală. Ele merg acolo pentru a se amuza, a face zgomot, fără niciun respect față de entitățile care locuiesc în aceste regiuni. Iar muntele, care este inteligent, se închide față de ei. Există riscul ca la un moment dat aceste entități să părăsească munții într-atât sunt de stânjenite de aceste animale care murdăresc totul: oamenii!

Aveam aproape douăzeci de ani când am făcut într-una din zile o experiență care m-a marcat profund. Se întâmpla la Rila unde am însoțit o soră în vârstă până într-un loc situat mai sus de tabăra noastră. Acolo domnea o liniște sacră, se putea spune că niciun picior nu atinsese vreodată acele locuri. Am meditat, ne-am rugat și am vorbit despre învățământul Maestrului. Apoi, m-am îndepărtat pentru a continua să meditez singur. Ce s-a întâmplat atunci? Locul în care m-am așezat era foarte frumos, dar nu mai frumos decât cele din jur. Mai întâi, am crezut că am halucinații... Totul se însuflețise: pietrele, iarba, pomii deveniseră vii, luminoși, ca și cum ar fi fost vrăjiți. Trăiam o stare de încântare, și nu mă mai puteam desprinde de acel spectacol.

Fenomenul a durat mult timp, și acolo am înțeles neștiința în care ne aflăm în ceea ce privește cu adevărat natura. În spatele aparențelor ea ascunde adevăruri pe care oamenii nici nu le bănuiesc. Din cauza atitudinii lor grosolane, prostești, zgomotoase, întreaga viață subtilă a naturii le rămâne acestora necunoscută, străină.

Discipolul trebuie să urce pe munte pentru a comunica cu Cerul. El trebuie să o facă nu numai în mod fizic, ci și spiritual, și să mediteze îndelung pentru a înțelege ceea ce reprezintă muntele în el, în viața sa

interioară. Este foarte bine să te cațeri la trei mii, la patru mii de metri, să bei din apa torentelor, să te scalzi în lacuri, dar nu este de ajuns, trebuie ca aceste fapte să aibă o prelungire în viața interioară.

Chiar și limbajul curent folosește imaginea muntelui pentru a traduce diferite rezultate pozitive în planul material. Când se spune despre cineva că „urcă o pantă”, înseamnă că scapă de greutate: afacerile lui se aranjează, sănătatea i se îmbunătățește, își regăsește curajul. Despre acela care a reușit foarte bine se spune că a „ajuns în Punctul culminant”, iar când un personaj devine foarte important, se spune că este o „somitate. Cu atât mai mult această imagine a vârfului își are locul ei în viața spirituală.

Văile, izvoarele, prăpăstiile, cascadele, lacurile, zăpada, totul este încărcat de semnificații simbolice și corespunde unor realități ale vieții interioare. Acela care meditează asupra unui adevăr filosofic, mistic, face în interior o ascensiune a unui munte înalt, fiindcă acel adevăr îl pune în comunicare cu cerul, iar apa care începe să curgă în sinea sa îl spală și îl însuflețește. A tinde spre înălțimi înseamnă să ai un înalt ideal, să hrănești în tine gândurile și sentimentele cele mai nobile. A cădea în prăpastie înseamnă să te lași purtat de instinctele cele mai abjecte, mai mizerabile, de care suntem puțin câte puțin înghițiți. Dar înălțimile și prăpăstiile sunt într-o strânsă legătură: prăpăstiile sunt cu atât mai profunde cu cât înălțimile sunt mai mari. Iată încă un adevăr asupra căruia trebuie să meditați.

În anumite tradiții, universul este reprezentat ca un munte în vârful căruia își are lăcașul Divinitatea, loc inaccesibil și intangibil. Grecii își așezau zeii pe vârful muntelui Olimp. Moise a vorbit cu Dumnezeu pe Muntele Sinai... Inițiații s-au folosit întotdeauna de acest simbol al înălțimii, chiar și în ținuturile în care nu exista vreun munte.

Cucerirea înălțimii este acțiunea cea mai importantă, mai plină de semnificație pe care ființa umană o poate întreprinde. Aceasta înseamnă că ea este conștientă că puterile, virtuțile adunate în ea de Creator o pot duce dincolo de toate realizările terestre. În Cabală, Arborele Sefirotic poate fi identificat cu un munte al cărui vârf este sefirotul Kether: atotputernicia, omnisciența, iubirea divină. Pentru a ajunge la acest vârf, sunt necesare mari calități: tenacitatea, voința, statornicia, inteligența, îndrăzneala, și mai ales o dorință irezistibilă de lumină și puritate care sunt reprezentate de ceilalți sefiroți.

Înainte de a i se da Inițierea unui discipol, Maestrul trebuie să

aștepte ca el să ajungă toarte sus, numai acolo îi poate lua legătura de la ochi. Acum, când a atins punctul de unde poate sesiza arhitectura universului, ordinea lumii, el este pregătit să primească Inițierea. Fiindcă aceasta este Inițierea, revelația pe care omul o primește pe vârful unui munte înalt.

Este deci foarte important să înțelegem rolul pe care muntele îl poate juca în evoluția noastră și care este locul său în exercițiile noastre spirituale. Atunci când vă aflați în fața unei înălțimi, chiar dacă aceasta se află la o foarte mare distanță, concentrați-vă întinzând mâna spre ea, salutați entitățile care o locuiesc, cereți-le ajutorul și trimiteți-le în schimb contribuția voastră la lucrarea lor. Așa veți învăța să creați legături cu vârfurile cele mai înalte ale munților și veți primi de la ele forță și inspirație. Amintiți-vă și că munții sunt condensatori de energie de unde o puteți extrage pentru a trimite ajutor familiei voastre, prietenilor voștri și întregii lumi.

Obişnuiți-vă să priviți muntele cu un sentiment sacru. Înălțimile reprezintă corpul cauzal al țărilor în care aceștia se află sau care le sunt aproape. De exemplu, Mont Blanc este corpul cauzal al Franței, Italiei și Elveției; Everestul este cel al Indiei și Tibetului, iar Musala, cel al țărilor balcanice. Condițiile fizice și spirituale care domnesc pe înălțimi le fac potrivite pentru anumite lucrări. Acolo trebuie să urcăm pentru a ne formula dorințele și proiectele cele mai dragi. Discipolul știe că urcând conștient înălțimile, se apropie de propriul său corp cauzal, ceea ce ușurează lucrarea gândului care devine mai activ. Poate că știam deja intuitiv aceste lucruri, fiindcă încă de la primele ascensiuni pe vârful muntelui Musala, aveam atunci șaptesprezece – optsprezece ani, mă gândeam la Franța, îmi imaginam că într-o zi voi merge în Franța aducând învățământul Maestrului. Și iată că, aceasta s-a îndeplinit după o vreme, destinul m-a adus în Franța. Dar eu v-am atins sufletele de pe vârfurilerilei, cu mult timp înainte de a ajunge aici.

Dacă nu aveți posibilitatea să mergeți la munte, exersați-vă să îl vizitați și să faceți ascensiuni prin intermediul gândului. Imaginativă că treceți pe lângă cascade, că mergeți de-a lungul torentelor, că traversați pășunile... Vă bucurați la vederea florilor de colț, a rododendronilor agățați de stânci, contemplați lacurile cristaline, zăpada care strălucește la soare... În sfârșit, ajungeți în vârf: salutați entitățile puternice care îl locuiesc fiind conștienți că intrați în casa lor și că trebuie să le arătați respect. Apoi, în aerul curat și albastrul

cerului, respirați profund și lansați-vă în spațiu...

Concentrați-vă când asupra unei înălțimi, când asupra alteia, numai așa pregătiți condițiile pentru a intra în contact cu cele mai mari spirite care au coborât pe pământ. Fiindcă există o legătură între înălțimile munților și toate ființele de elită venite de-a lungul epocilor să aducă lumină oamenilor. Prin intermediul înălțimilor Putem intra în comunicare cu ele.

Și chiar înainte de a adormi, gândiți-vă la munte, la păduri, la lacuri, la înălțimi, dar și la grottele profunde și la locuitorii lor pentru a păstra întotdeauna cu ele legături de prietenie. Munții nu sunt numai o aglomerare de pământ și pietre, ei sunt și receptaculele unor imense comori: aur, argint, cristale, pietre prețioase, asupra cărora veghează și lucrează entități puternice. Eu nu vă spun aceste lucruri ca să le luați ca atare și să mergeți să săpați în munte pentru a găsi aceste comori. Mă gândesc că veți înțelege că trebuie să vă atașați de latura simbolică a munților și că veți ști să îi urcați și să îi săpați în voi înșivă.

Vedeți acum de unde vin bogăția apei: înălțimile munților captează energiile celeste pe care le comunică pământului, iar pământul la rândul lui impregnează apa ce se află ascunsă în profunzimile lui. Apei îi plac mult înălțimile munților, ea încearcă să le viziteze, iar munții o retrimite în văi. Datorită iubirii apei pentru munte noi comunicăm cu înălțimile, iar când bem această apă sau ne scaldăm în ea, putem absorbi puterea care i-a fost dată la izvor.

Articol VIII. Cap. 8 – De la apa fizică la apa spirituală

Cei mai mulți oameni se spală zilnic, pe mâini, pe față sau pe întregul corp, spălatul fiind considerat pe bună dreptate un gest ce face parte din comportamentul ființelor civilizate. Dar cum se spală? Aceasta este o altă problemă. Copiii sunt învățați să se spele din motive de igienă, pentru a fi curați, pentru a nu fi impregnați de mirosuri urâte care îi incomodează pe vecini, atâta tot. Ei bine, nu este suficient, fiindcă putem fi spălați și curați din punct de vedere fizic, dar Putem rămâne în interior la fel de murdari ca și cum nu am fi făcut niciodată vreo baie.

Omul nu posedă numai un corp fizic, dar și corpuri subtile (eteric, astral, mental) pe care trebuie să le supravegheze în aceeași măsură Pentru a le curăța de toate murdăriile acumulate, impuritățile produse de senzații, de dorințe, de sentimente, de gândurile de natură inferioară pe care le primește și hrănește zilnic în el. Dacă apa ne spală

În planul fizic, înseamnă că ea are proprietatea de a duce cu sine și a absorbi impuritățile. În planul spiritual, ea posedă exact aceleași proprietăți. Toate religiile au preconizat purificarea prin apă: abluțiunile, băile rituale... Aceste practici sunt fondate pe o cunoaștere milenară privind puterile apei. Veți spune că aspectele vieții actuale nu se pretează la acest gen de practică. Ba da, fiindcă de dimineată de la trezire, până seara când vă pregătiți de culcare, aveți mai multe ocazii de a folosi apa pentru a vă spăla și puteți profita de aceste ocazii pentru a face o lucrare psihică și spirituală.

Apa pe care o cunoaștem și de care ne folosim zilnic nu este decât materializarea acestui fluid cosmic care umple spațiul, și cu ajutorul gândului putem intra în contact cu acest fluid deoarece în el se scaldă toate creaturile. Prima condiție pentru această lucrare de purificare este deci de a ne spăla cu conștiința că prin intermediul apei atingem un element de natură spirituală. Această conștiință va începe prin a vă modifica gesturile. Câți oameni nu vedem spălându-se cu gesturi bruște și dezordonate, pentru că ei cred că acest lucru îi va ajuta să se trezească, să fie în formă și bine dispuși. Acest lucru îi va trezi, bineînțeles, dar aceste mișcări grăbite au un efect nociv, mai ales pentru față, a cărei armonie corespunde unei organizări foarte subtile de linii de forțe determinate. Chipul omului este o reflectare a chipului lui Dumnezeu și acela care își spală fața cu bruschete și fără nicio atenție, tulbură trăsăturile imaginii divine.

Spălați-vă deci cu gesturi măsurate, armonioase, pentru ca și gândul să se elibereze și să își facă lucrarea. Concentrați-vă asupra apei, asupra prospețimii ei, a limpezimii, a purității ei, și veți simți imediat că ea va atinge în voi regiuni necunoscute pentru a provoca acolo transformări. Nu numai că veți fi ușurați, purificați, dar inima voastră, intelectul vostru vor fi hrănite de elemente noi mult mai subtile și mai însuflețite; deoarece apa inferioară, apa fizică, conține toate elementele și forțele apei spirituale, trebuie numai să învățați să le treziți și să le primiți.

Inițiatii au metode pentru a spori virtuțile apei: ei aruncă un pumn de sare, aprind niște lumânări făcând să ardă tămâia și spun formule. Dar cel mai important este să fii mai întâi conștient că apa este vie și locuită de entități foarte pure. De aceea, fie că se întâmplă în camera voastră de baie sau în natură, înainte de a intra în contact cu apa, va trebui să o salutați cu mult respect și iubire și să cereți

îngerului apei să vă ajute în lucrarea voastră. Pentru a vă purifica, nu este necesar să faceți ceremonii lungi și complicate. Avem de mai multe ori ocazia zilnic să folosim apa pentru a ne spăla. Faceți acest lucru fără a uita vreodată că apa fizică nu reprezintă decât un mod de a intra în contact cu apa spirituală care este adevărata apă... Bineînțeles, spălatul face parte din activitățile cele mai obișnuite ale vieții zilnice, dar nu trebuie să îl subestimăm. Ca și a mânca, a dormi, a respira, a te spăla trebuie să fie un act sacru ce poate elibera sufletul. Nu este de ajuns să curățăm puțin corpul fizic, în timp ce toate corpurile subtile continuă să se asfixieze sub straturi groase de impurități: nu, trebuie să învățăm să deschidem porii sufletului nostru pentru a absorbi toate bogățiile oferite de către apă.

Să mergem acum mai departe. Ce reprezintă supărarea, tristețea, descurajarea? Impurități pe care le-ați lăsat să pătrundă în voi și care vă tulbură organismul psihic, tot așa cum o otravă sau alte elemente toxice vă tulbură organismul fizic. Datorită apei, veți putea remedia aceste stări. Priviți apa curgând, ascultați-o cum curge: fie că este vorba despre un izvor, un râu, o cascadă, apa care curge eliberează plexul solar luând cu ea elementele întunecate care îl tulburau. Fiindcă apa care curge este imaginea reînnoirii continue a vieții, și suntem influențați privind-o. Evident, în oraș, în viața zilnică, nu este ușor să întâlnești izvoare și cascade, dar atunci, deschideți un robinet! Este mai puțin poetic, dar acest lucru poate fi la fel de eficient. Important este să vă concentrați asupra apei care curge. Puteți de asemenea să vă cufundați mâinile în apă. Toate influențele intră și ies prin intermediul mâinilor, cele bune ca și cele rele, căci mâinile și mai ales extremitățile degetelor sunt ca niște antene care captează unde și le retrimite. Deci, cufundați-vă mâinile într-un vas cu apă sau mai bine lăsați să curgă peste ele apa de la robinet, gândindu-vă că ea vă străbate cu puritatea ei, cu prospețimea ei și vă ia stările negative. Și cum cea mai importantă este activitatea gândului, puteți face această experiență, chiar dacă nu aveți apă.

Oricare ar fi circumstanțele vieții, se poate face mereu ceva; esențial este să nu rămâneți inactivi, să nu suferiți. Și dacă vi se întâmplă câteodată să fiți asaltați de impresii penibile de care doriți să scăpați și nu aveți posibilitatea să atingeți sau să vedeți apa, închideți ochii și lăsați-vă imaginația să lucreze. În acel moment, sunteți liberi să faceți un duș sau o baie, sau să vă cufundați într-un fluviu, într-un lac

sau într-un ocean: miliarde de picături de apă se vor scurge pe voi... înotați, vă lăsați purtați de un curent sau legați de valuri... vă cufundați pentru a vă pierde în imensitate... Rămâneți acolo în acele imagini minunate, cât mai mult timp posibil: veți simți încet-încet o transparență, o ușurare, ca și cum ați fi fost străbătuți cu adevărat de valuri purificatoare și însuflețitoare. Cum se face că oamenii care recunosc puterile apei în planul fizic, nu au nici cea mai mică idee despre puterile pe care ea le posedă în planul spiritual? Priviți: pentru a reanima pe cineva care leșină, îl stropim cu apă și nu ne gândim că apa spirituală poate reda și ea viața.

Exercițiile, metodele pe care vi le dau trebuie să vă ducă la descoperirea apei interioare. V-am spus-o și v-o repet: apa fizică nu este decât o reflectare datorită căreia noi ne putem lega de adevărata apă. Iar această apă adevărată se află în noi, trebuie numai să descoperim izvoarele apei vii care curg în profunzimile ființei noastre. Desigur, e o cale lungă, dificilă, dar perseverați și veți înțelege într-o zi că despre această apă spirituală vorbea Iisus atunci când spunea: „Râuri de apă vie vor curge din pântecele lui...”

Articol IX. Cap. 9 – Alimentați flacăra din voi înșivă

O flăcără este atât de slabă încât este suficient un suflu pentru a o stinge. Dar dacă o hrăniți, ea poate deveni o adevărată văpaie și aceleași sufluri care o amenințau, din contră, o vor întări într-atât încât nimic nu îi va mai putea rezista. De ce din același motiv, vântul, poate produce efecte contrarii? Foarte simplu: pentru că nu reacționăm în același fel la aceleași cauze, dacă suntem puternici sau dacă suntem slabi.

Flacăra este un simbol al spiritului și dacă o neglijați, dacă nu o alimentați, la cea mai mică dificultate, la cea mai mică opoziție, ea se va stinge. Întâlnim mulți asemenea oameni, în care spiritul este deja mort. Ah! Bineînțeles, ei vor continua să meargă în dreapta și în stânga, să se amuze, să meșterească, să se hârjonească, dar spiritul lor este aproape stins și de îndată ce întâlnesc obstacole, ei se descurajează, capitulează și sunt distruși. Dimpotrivă, alții au știut să își întărească spiritul prin rugăciune, prin meditație, prin contemplare și nu numai că obstacolele nu îi opresc dar ele îi însuflețesc și îi împing să înainteze și cu mai multă ardoare, să învingă toate opozițiile. Deci, aceleași greutăți care îi zdrobesc pe cei slabi, îi întăresc pe cei care sunt cu adevărat însuflețiți de spirit. Dar nu trebuie să contăm pe spirit și să ne lăsăm în voia sorții

spunând: „Ah! El este puternic, bine înarmat, va sări în ajutorul meu la greu”. Nu, el este puternic, bine înarmat doar dacă voi îl hrăniți continuu.

Aveți cu toți o flăcă ră în voi și oricât de slabă ar fi ea, stă în puterea voastră să o alimentați pentru ca ea să devină o imensă vâlvătaie. Dar începeți prin a fi prudenți, nu vă expuneți unor curenți ce pot nimici în voi credința, iubirea, speranța. Nu frecventați pe oricine, nu citiți orice, nu mergeți la orice fel de spectacol; căutați hrana afectivă, intelectuală și spirituală care să vă întărească interior. Când veți fi cu adevărat puternici, veți putea înfrunta orice și aceleași condiții sau întâlniri care înainte v-ar fi distrus, acum, din contră, vor spori în voi lumina și liniștea. Când flacăra lumânării a găsit suficientă hrană pentru a deveni o vâlvătaie, vântul nu o mai stinge, dimpotrivă, el nu face altceva decât să o ațâțe.

În acel moment veți putea chiar aprinde alte flăcări pentru ca focul divin să cuprindă întreaga lume. Ca în bisericile ortodoxe, la slujba de Înviere, când fiecare aprinde câte o lumânare de la flacăra celui de lângă el. Aceste lumânări se aprind una după alta, am spune că focul călătorește... până în momentul în care biserica este plină de o mulțime de mici flăcări! În același fel, acela care a reușit să își aprindă lumânarea, spiritul său, la fel ca și lampa sa, sufletul său, la flacăra celestă, el poate aprinde și alte spirite și alte suflete din jurul lui. Bineînțeles, poate trece mult timp, sunt uneori necesari ani pentru a reuși deoarece în interior el lasă să sufle vântul prea tare sau să plouă prea mult, dar într-o bună zi în fine reușește, lumânarea se aprinde și el începe să degajă puțină lumină. Atunci vecinul spune: „Ah! Iată cu ce să ne luminăm!” Și la rândul lui își aprinde lumânarea. Apoi, urmează un al doilea, și un al treilea... și continuând astfel, poate într-o zi întreaga lume se va umple cu lumânări aprinse.

Deci, acum, toți aceia care au lumânarea aprinsă să încerce cel puțin să le aprindă pe cele ale părinților lor, ale prietenilor lor, ale copiilor lor. De ce să păstreze lumina numai pentru ei înșiși? Nu așa va veni pe pământ împărăția lui Dumnezeu. Aici, voi învățați să aprindeți lumânarea voastră, dar și pe cele ale altora, iar pentru aceasta trebuie să învățați să întrețineți flacăra voastră.

Și dacă într-o zi, din nefericire, lumânarea voastră se stinge, o puteți reaprinde de la cea care strălucește deja datorită vouă. De câte ori nu am văzut acest lucru! Bărbați și femei convinși că au reușit să își

împărtășească convingerile lor altora, s-au simțit într-o zi obosiți, dezamăgiți. Dar cum erau angajați în mișcarea pe care ei înșiși au declanșat-o, ei nu puteau renunța dintr-odată, ei erau antrenați și trebuiau să continue. Da, chiar dacă lumânarea se stinge, atât timp cât rămâne în circuit, ea poate fi reaprinsă. Este de altfel ceea ce vedem că se întâmplă uneori cu membrii a doua generații care se succed. Adulții predică curajul, abnegația, lupta pentru un ideal minunat, dar cum ei nu au știut să-și conserve elanul, au tendința să se lase pe tânjală. Dar iată că tânăra generație, care a luat în serios lecțiile, începe să crească și ajunge la vârsta responsabilității; atunci, ea pune în mișcare vechea generație, o antrenează, îi reaprinde credința, îi redă gustul luptei pentru bine.

Vedeți până unde poate ajunge această chestiune! De aceea, atât cât puteți, încercați să aprindeți lumânarea altora cu flacăra voastră, insuflați-le iubirea, credința. Astfel, focul continuă să ardă mereu și chiar dacă într-o zi propria voastră flăcără se va stinge, alte flăcări pe care le-ați aprins vor veni în ajutorul vostru.

Articol X. Cap. 10 – Focul, factor de creație

Focul reprezintă limita dintre planul fizic și planul eteric. De aceea el este considerat de către toți Inițiații ca mijlocul cel mai puternic pentru a intra în comunicare cu lumea spirituală. Dacă înainte de a începe o anumită lucrare, Inițiații au obiceiul de a aprinde o lumânare, este pentru că ei știu că focul îi va introduce în regiunile subtile în care gândurile, vocile lor vor fi auzite și vor găsi condițiile împlinirii. Toți magii adevărați au legături foarte puternice cu focul. Și cu toate că religiile au pierdut din ce în ce mai mult sensul acestor practici inițiatice, în biserici se menține în continuare tradiția de a aprinde lumânări sau candelă, ca și cum s-ar conserva inconștient această știință străveche în care prezența focului este o garanție a împlinirii.

Fiindcă posed această cunoaștere, de fiecare dată când facem o ceremonie a tocului, eu vă cer să scrieți fiecare pe o foaie de hârtie dorințe, cele mai bune pentru evoluția voastră, pentru binele prietenilor voștri și al întregii lumi pentru a le încredința Îngerului Focului. Focul este mesagerul invizibilului și de îndată ce foile de hârtie vor fi arse, entitățile din înalt vor începe să ia cunoștință de conținutul lor, să le studieze pentru a vedea cum pot să le împlinească. Entitățile celeste s-au obișnuit să primească cereri atât de prozaice!

Unul dorește bani, altul succes, altul un soț sau o soție... și când ele văd venind toate acestea își spun: „Oh la ta, toată această hârțogărie!” și sunt plictisite. Dar când găsesc câteva cereri cu dorința de perfecționare, de a-l servi pe Dumnezeu, de a lucra pentru realizarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, ele și le arată una alteia și toate se apleacă pentru a citi aceste cereri atât de rare și a le îndeplini. Bineînțeles, nu trebuie să vă așteptați ca aceste cereri să se realizeze de la o zi la alta. Dar dacă sunteți răbdători, dacă veți continua să faceți eforturi, să lucrați mereu în sensul dorințelor pe care le-ați exprimat, le veți vedea realizate într-o zi, fiindcă acolo unde participă focul, există întotdeauna rezultate.

Când ne adunăm în jurul focului, el se află în centrul cercului pe care noi îl formăm și spre acest centru simbolic de lumină, de căldură și de viață trebuie să ne îndreptăm gândurile și rugăciunile noastre. Noi ne întâlnim în foc: sufletul nostru, gândurile noastre se întâlnesc în foc, totul tinde spre foc dar cu condiția ca toți să devenim conștienți că înțelegem importanța unei asemenea reuniuni, a unei asemenea ceremonii. Suntem acum reuniți în jurul focului pentru a da „trup” unei idei divine, înconjurând-o cu iubirea noastră, furnizându-i elementele materializării sale: trebuie să facem totul pentru ca prietenii noștri din lumea invizibilă să găsească această materie din belșug și să poată cu ajutorul ei să învâluie copilul care trebuie să se nască: împărăția lui Dumnezeu.

De aceea, când știți că veți asista seara la o ceremonie a focului încercați să nu vă risipiți în activități care vă vor face să vă pierdeți magnetismul. Păstrați-vă magnetismul pentru foc. Când trebuie să vorbiți focului, să vă înțelegeți cu el, veți avea nevoie de toată energia voastră. Este important ca o colectivitate să învețe să se concentreze asupra aceleiași idei luminoase. Atunci, și numai atunci, o ceremonie a focului devine eficientă.

Unitatea pe care o formăm atrage mulți prieteni invizibili. De aceea când veniți în jurul focului, uitați vechile voastre povești, insatisfacțiile, animozitățile voastre. Încercați să mențineți în voi o armonie perfectă, pentru că întreaga voastră stare se reflectă în foc și pe măsură ce arde, el trimite tot ceea ce a primit, gândurile și sentimentele voastre se vor întoarce spre voi. Atunci, atenție dacă ele nu sunt armonioase!

Entitățile celeste iubesc armonia. Le atragem prin muzică,

cântece, gânduri și sentimente bune. Oriunde ar fi entitățile luminoase, ele sunt atrase de această armonie, de această unitate pe care o formăm în jurul focului. Ele își spun între ele: „Față de alți oameni care nu se adună decât pentru a tuna și fulgera, pentru a se ridica împotriva unor dușmani adevărați sau imaginari, iată ființe care sunt reunite pentru a crea unitatea, armonia, pentru a pregăti împărăția lui Dumnezeu... Haide să le vedem și să le ajutăm”. Este un parfum care se degajă din această stare de armonie, un parfum pe care oamenii poate nu îl percep, dar aceste creaturi îl simt. Și chiar stelele acolo sus în cer zâmbesc și vă trimit mesaje și iubirea lor.

Trebuie să deveniți prietenii focului, să **n** vorbiți, să îl contemplați, să cântați pentru el. Lucrând cu focul, voi lucrați pentru viitor. Deocamdată, nu obțineți poate mare lucru, deoarece lucrarea spirituală este o lucrare de mari proporții; dar pregătiți condițiile, materialele pentru împlinirea ei și până atunci realizați deja transformări în conștiința voastră, simțiți că ați pătruns într-o altă dimensiune.

Articol XI. Cap. 11 – Ciclul apei: reîncarnarea

Ce este focul? Apă, apa divină care se reîntoarce la izvorul ei din înalt. În timp ce apa terestră nu se întoarce la izvor, ea coboară și se varsă în mare. Ajunge și ea deopotrivă să se reîntoarcă într-o zi, dar după un adevărat ciclu în cursul căruia a fost nevoită să își schimbe starea și să se transforme în vapori. Focul care este imaginea spiritului nu are nevoie să sufere aceste transformări pentru că el este pur, el se întoarce direct spre locul său de origine. Izvorul se află în înalt, în munte, iar apa curge veșnic în jos, spre mare. Pentru a putea urca din nou spre izvor, ea trebuie să fie purificată, subtilizată, și de aceea se transformă în vapori... până în momentul în care ea va coborî din nou. Cum să interpretăm aceste două itinerarii diferite?

Când apa țâșnește din munte, ea este pură și cristalină; dar pe măsură ce coboară culege murdăriile din regiunile pe care le străbate, căci tot ceea ce activitățile umane produc ca resturi deșeuri, se duce în apa râurilor și a fluviilor, și după multe peregrinări când această apă ajunge în mare, ea este saturată de impurități. Dar curând, încălzită razele soarelui, ea se transformă în vapori și reia calea cerului... până în ziua în care, recăzând sub formă de ploaie sau de zăpadă, va redeveni un izvor, un pârâu, un râu și ciclul reîncepe. Această călătorie a apei este simbolică. Destinul uman este asemănător acestor călătorii

continue ale apei între pământ și cer. La fel ca picăturile de apă, sufletele coboară pe pământ, fiecare într-un loc determinat; de acolo, ele au un întreg drum de parcurs, până în momentul în care, obosite, consumate de toate lucrările vieții, se reîntorc de unde au venit... pentru a coborî din nou, într-o zi, într-un alt loc. Aceasta se numește reîncarnare.

Ciclul reîncarnărilor este comparabil cu ciclul apei. Da, și acest lucru merge chiar foarte departe. Priviți: zăpada a căzut peste o înălțime din Pirinei sau din Alpi... ea se topește și iată un torent care coboară pantele; el ajunge în vale unde apele sale se amestecă cu cele ale unui fluviu și se varsă în ocean sau în mare. Apoi, ce mai știm despre călătoria acestei ape de îndată ce s-a transformat în vaporii? În funcție de vânt și de curenți, ea recade într-o zi sub formă de ploaie, de zăpadă sau de grindină undeva în lume, uneori foarte departe de regiunile pe care le-a traversat înainte. Și ciclul continuă la nesfârșit... La fel, sufletele care coboară pe pământ nu se reîncarnează în aceleași țări, nici în aceleași condiții.

Putem spune deci că fiecare țară este asemenea unui fluviu: albia acestui fluviu este mereu aceeași, dar apa care curge între malurile sale și care se reînnoiește continuu, ajunge din toate colțurile lumii. Și pe măsură ce trece și își urmează călătoria până la mare, o altă apă îi urmează ce va fi la rândul ei curând înlocuită. Da, o țară este un fluviu în care se întâlnesc pentru un anumit timp suflete de o mare diversitate pe care o hotărâre a destinului le-a făcut să coboare în acel loc: unele vin din acea țară, dar majoritatea vin din alte locuri.

Aceasta este o lecție foarte importantă de învățat. Când unii, în numele iubirii pentru țară, se cred îndreptățiți să disprețuiască alte țări sau chiar să le urască, ei nu au habar, bieți neștiutori, că într-o altă încarnare au fost cetățeni ai acestor țări și aveau același raționament prostesc și limitat în privința patriei pe care doresc acum să o apere!... O țară nu este patria noastră decât pentru această încarnare! Câți francezi nu au detestat Germania sau Anglia tară să se gândească că într-o încarnare precedentă au fost germani sau englezi, și atunci au urât Franța! Timp de secole, Bulgaria, Turcia și Grecia s-au confruntat, dar câți greci nu erau reîncarnări ale turcilor sau bulgarilor, și câți bulgari nu erau reîncarnări anterioare ale grecilor și turcilor! Atunci!... Această lege este aceeași pentru toate țările lumii și la fel se întâmplă și în privința religiilor. Câți catolici nu i-au urât și persecutat pe

protestanți, fără să își imagineze o secundă măcar că într-o altă încarnare ei înșiși au fost protestanți. Și invers...

Toate aceste fapte ne fac să înțelegem că apartenența la o anumită țară sau religie nu este esențială. Sufletul călătorește. Putem schimba țara, putem să ne schimbăm și religia, există ființe minunate și criminali și în unele și în altele. Este esențial însă să învățăm și să ne perfecționăm oriunde ne-am afla. Tocmai pentru a învăța și a se perfecționa, oamenii au nevoie să își schimbe condițiile, de aceea Inteligența Cosmică îi pune în fiecare încarnare într-o situație nouă. Dar oare înțeleg ei că există ceva de învățat?... Cei mai mulți nici măcar nu vor să audă vorbindu-se despre reîncarnare. Ei bine, cu atât mai rău pentru ei! Cât despre voi, meditați asupra acestei lecții formidabile pe care ne-o oferă ciclul apei.

Articol XII. Cap. 12 – Ciclul apei: iubire și înțelepciune

Ați reflectat uneori la circulația apei în natură? Ea coboară din cer pentru a se așeza pe înălțimile munților sub formă de zăpadă albă și pură. Ea rămâne acolo un timp, ca un înțelept care meditează și studiază în singurătate și liniște. Se simte bine în această poziție înaltă, deoarece viața pe înălțimi este vastă și frumoasă și poate respira în voie. În ciuda acestor avantaje, apa nu rămâne veșnic pe înălțimi. Încălzită de razele soarelui, ea coboară pantele însuflețind toate creaturile la trecerea ei: plante, animale, oameni. Peste tot pe unde se infiltrează, ea curăță și purifică.

Dar oamenii neglijenți și nerecunoscători nu au față de apă nicio recunoștință. Ei o folosesc zilnic în casele lor, în grădini, pe câmp, în uzine; ea le este folositoare la potolirea setei, la pregătirea bucatelor, la spălat, la creșterea recoltelor, la călătorii... Ea preia și toate murdăriile lor... dar ei nu se gândesc niciodată că ar putea da dovadă de puțină recunoștință. Așa că, într-o zi, ea simțindu-se murdară și poate chiar obosită de aceste ființe nerecunoscătoare și antipatice, se va hotărî să urce spre înălțimi unde era fericită, preocupată numai să respire aerul pur și să contemple splendorile cerului... Până în momentul în care, ea va dori din nou să își împartă bogățiile altor creaturi și își va relua cursul spre văi.

Apa știe să rezolve admirabil problemele urcatului și ale coborâtului și, asemenea ei, și voi trebuie să învățați să urcați și să coborâți. Ce înseamnă aceasta? Faptul că, dacă rămâneți mereu pe înălțimi, ca zăpada pe piscul munților, veți deveni cu siguranță

Înțelepți și puri, dar și reci și orgolioși, și nu veți putea fi fericiți fiindcă veți fi singuri. Va trebui deci să vă gândiți să coborâți din când în când pentru a-i ajuta pe alții. Bineînțeles, veți avea griji, veți obosi, veți primi impurități, dar când vă veți îndeplini sarcina, veți avea dreptul să vă reîntoarceți spre acele înălțimi unde vă găsiți fericirea.

Așa acționează adevăratul discipol. El nu rămâne mereu în splendoarea solitară a înălțimilor, dar nici nu rămâne prea mult în praful, în agitația și zgomotul văilor. El urcă, el coboară... El urcă, el coboară... A coborî înseamnă a-ți manifesta iubirea, a urca înseamnă a căuta înțelepciunea, a studia, a medita, a te ruga. Nu este bine să studiezi fără să cobori apoi pentru a-i ajuta pe alții prin cunoașterea ta. Trebuie să vă obișnuiți să adoptați această dublă mișcare. Asceții, ermiții, solitarii care s-au refugiat în grote sau în deșert nu au rezolvat mereu bine această problemă. Și nici aceia care nu au urcat vreodată spre înălțimi, adică nu au simțit niciodată nevoia unei vieți spirituale.

Dacă acela care urcă în munți pentru a studia, pentru a medita, rămâne acolo mult timp, el deveni orgolios, deoarece se va considera deasupra altora și inima sa se va împietri. Cine îl va vizita atunci? Poate câțiva alpiniști aventurieri; dar după una sau două vizite, ei nu vor mai reveni, descurajați de primirea rece și trufașă. El va rămâne deci singur și dezamăgit, trăind cu impresia că nimeni nu îl apreciază și nu îl înțelege. Ar trebui să facă precum apa: să coboare din nou în vale.

Văile reprezintă bunătatea, generozitatea, duioșia, fertilitatea. În văi se găsesc copaci, grădini, fructe, flori, orașe, oameni, și nu pe înălțimi. Pe înălțimi găsim pietre, gheață, pustietate. Vă plângeți de singurătate? Ei bine, coborâți în vale unde domnește belșugul și unde curg apele iubirii. Cunoașterea pe care ați dobândit-o pe înălțimi trebuie să se topească pentru a forma pâraie, râuri și a fertiliza văile. Trebuie să urcați pe înălțimi prin inteligența voastră și să coborâți în văi prin inima voastră.

Desigur, cu fiecare nouă coborâre veți pierde câte ceva, vă veți murdări. Dar meditați la sacrificiul apei atât de transparentă, de imaculată, care coboară pe pământ pentru a se încărca cu toate impuritățile creaturilor. Să nu vă îngrijorați dacă vă murdăriți puțin dorind să îi ajutați pe alții: aveți posibilitatea, ca și apa, să vă cufundați într-o bună zi în ocean, iar acesta nu poate fi murdărit. Dacă vă plângeți că sunteți murdăriți, furați, minimalizați, înseamnă că vă simțiți mici ca un eleșteu, sau chiar mai rău, ca o băltoacă. Nu vă

identificați cu eleșteul, ci cu oceanul, veți simți astfel că nimeni și nimic nu vă va putea murdări. Apoi, va veni și momentul în care veți fi prinși de razele soarelui spiritual care se vor ocupa de purificarea voastră. Ridicându-vă în spațiu, veți elimina elementele impure ce le-ați absorbit în calea voastră.

Fiecare ființă umană este comparabilă cu o picătură de apă și această picătură va cădea exact în locul prevăzut pentru ea de către deciziile Inteligenței Cosmice cu scopul de a-și îndeplini sarcina. Într-un fel sau altul, fiecare picătură de apă trebuie să se sacrifice pentru a potoli setea aceluia care este însetat, a-l răcori pe acela căruia îi este cald, a-l spăla pe acela care este murdar după munca depusă zilnic, a uda câmpurile însămânțate... Da, sunt numeroase sacrificiile ce pot fi cerute apei: să participe la fabricarea pâinii, să servească la fierberea hranei, sau chiar la dizolvarea otrăvii... În toate cazurile, ea nu trebuie să se revolte, ci să accepte. Atunci când își va îndeplini misiunea, ea va putea urca din nou la cer pentru a-și regăsi transparența.

Apa ne spune: „Faceți ca mine, folosiți-vă de cele două metode ale înțelepciunii și ale iubirii. Învățați să urcați și să coborâți, să primiți și să dați, și veți trăi împlinirea”. Epoca actuală este cea în care lumina soarelui va cădea pe zăpadă. Zăpada se va topi, se vor forma râuri mari, vegetația va fi udată peste tot și vom vedea apărând fructe și flori noi.

Articol XIII. Cap. 13 – Flacăra lumânării

Pentru că este simbolul spiritului, focul a fost mereu prezent în temple, în biserici, uneori sub forma unor adevărate vetre, dar cel mai des sub forma unor flăcări mici, a lumânărilor, a candelor, aprinse în momentul slujbelor sau lăsate să ardă întreaga noapte ca o prezență protectoare. Dar ce mai există acum în mintea contemporanilor noștri din acest caracter sacru al flăcării? Ei aprind lumânarea când apare o pană de electricitate sau pentru a face din când în când o atmosferă plăcută, fără a-și da seama că astfel ating și pun în mișcare forțe primordiale.

Da, să aprinzi o lumânare nu este un gest simplu și nesemnificativ cum ar părea, deoarece prin acest gest intrăm în contact cu cele patru elemente. Lumânarea care este solidă reprezintă pământul. Aprindeți deci focul. Apoi, lumânarea începe încet-încet să se topească și se formează un lac mic într-o scobitură: este apa. Cât

despre aer, el este prezent, indispensabil focului. Focul se stinge în lipsa aerului, și chiar dacă nu îl vedem, îi percepem prezența în mișcările flăcării care oscilează ușor.

Atunci când aprindeți o lumânare, va trebui să deveniți deci conștienți că vă aflați în prezența celor patru elemente fundamentale ale creației și că puteți lucra cu ele legându-vă de cei patru mari îngeri care le cârmuiesc: Îngerul Focului, Îngerul Aerului, Îngerul Apei, Îngerul Pământului. Flacăra lumânării este încă materie, dar una foarte subtilă, cea mai subtilă care poate exista în planul fizic. Ea este însuflețită de o forță, de un spirit, dar ea însăși este încă materie. Această flacăra este un aspect al focului solar care ne luminează, ne încălzește și ne însuflețește în planul fizic dar și în cel spiritual. În planul fizic, flacăra nu are evident puterile focului solar, dar în planul spiritual ea posedă aceste puteri. De aceea este binefăcător să învățăm să intrăm în legătură cu ea și să vă voi spune în ce fel.

Evident, acestea sunt exerciții pe care este preferabil să le facem seara, atunci când deja a venit noaptea. Ziua, când este soare, este inutil să aprindem o lumânare, ea nu ne aduce mare lucru, este mai bine să așteptăm noaptea. Veți lua deci o lumânare dar înainte de a o aprinde, o veți consacra spunând: „Aprind această lumânare pentru slava luminii, pentru Îngerul Focului”. Fapta voastră trebuie să aibă mereu un scop pentru a fi determinată în lumea astrală. Totul se înregistrează pe obiecte și ele păstrează urmele oamenilor care le-au manevrat, ale locurilor pe unde au trecut. Chiar și tămâia înainte de a fi folosită trebuie purificată, apoi consacrată Divinității pentru ca Ea să fie singura care o folosește și nu alte entități inferioare. Prin puterea Cuvântului consacrați lumânarea Îngerului Focului, o aprindeți și stingeți toate celelalte lumini.

Priviți această flacăra care dansează în fața voastră, însuflețită, clară, vioaie. Îi admirați elanul, mișcările și nuanțele strălucirii sale. albăstruie și transparentă la bază, intensă în centru și din nou limpede în vârf. Vă adresați ei. „Flacăra iubită, simbol al Duhului Sfânt, simbol al Iubirii Divine, simbol al focului cosmic, simbol al soarelui spiritual...” cerându-i să pătrundă în voi și să acopere celulele voastre cu un strat de foc pentru ca Duhul Sfânt să vină într-o zi să își facă în voi lăcașul. Fiindcă acest foc atrage Duhul Sfânt. Duhul Sfânt nu coboară decât asupra ființelor care au lucrat mult cu puritatea focului și ale căror celule sunt căptușite de lumină. Pentru a-l atrage, trebuie să devii una

cu I focul.

Atunci când va vedea că respectați flacăra ca pe ceva sacru, focul vă va iubi, vă va ajuta, vă va considera un prieten, el simte că dezvoltă aceleași vibrații ca el și atunci nu vă poate distruge. Este foarte important să cunoașteți aceste adevăruri. Fiecare mare perioadă din istoria pământului este marcată prin preponderența unuia dintre cele patru elemente: pământ, apă, aer, foc. În epoca noastră, focul va domina, umanitatea va cunoaște focul sub toate formele sale. De aceea trebuie să ne întărim și să devenim prietenii focului. Legându-ne de soare care este adevăratul foc, contemplându-l, noi schimbăm încet-încet vibrațiile ființei noastre până când simțim că fuzionăm cu soarele. Aceia care iubesc soarele, care au înțeles locul pe care acesta trebuie să îl ocupe în viața lor spirituală, vor rezista la manifestările negative ale focului.

La fel cum o picătură de apă ne poate lega de întreg oceanul, flacăra unei singure lumânări este de ajuns pentru a ne lega de soare, de focul cosmic, de Duhul Sfânt a cărui haină este lumina. Priviți deci flacăra până simțiți că vă topiți în ea și că deveniți voi înșivă o flacăra. Iubiți-o, vorbiți-i, pentru a avea cu ea legături de prietenie. Iar atunci când sunteți descurajați, neliniștiți sau supărați, aprindeți o lumânare și prin intermediul ei legați-vă de tot ceea ce reprezintă foc în univers. Gândiți-vă că soarele este un foc, că Dumnezeu este un foc, că Duhul Sfânt este un foc, că tot ceea ce ne înconjoară este un foc... și acest gând vă va reda curajul și liniștea. Lumânarea vă va deveni încet-încet un prieten și vă veți obișnui să stați lângă ea pentru a avea consolare, bucurie, inspirație.

Și vă veți simți cu adevărat protejați. Fiindcă focul constituie o protecție. Toți aceia care au stat o perioadă în deșert sau în junglă o știu: focul este una dintre cele mai bune protecții contra animalelor sălbatice. Animalelor sălbatice le este foarte frică de foc, ele simt că există în el o putere redutabilă de care este mai bine să nu te apropii. La fel se întâmplă și în viața interioară, acela care a știut să aprindă în el focul sacru posedă cea mai bună apărare contra „sălbăticiunilor”, a spiritelor întunecate: ele simt acest foc care emană din ochii săi, din mâinile sale, din întreg corpul adevăratului mag, al adevăratului Inițiat, și frig înspăimântate.

Iar aura este tocmai acel foc care protejează omul de spiritele rele, dar cu condiția desigur ca ea să fie puternică, luminoasă. Nu toți

oamenii au o aură capabilă să îi protejeze: ei nu au făcut nimic pentru a o întări și evident ea lasă să pătrundă ființe răufăcătoare și elemente nocive.

Dar privind flacăra lumânării aveți deopotrivă mari posibilități să lucrați asupra aurei voastre.

Eu știu că aceste metode nu sunt familiare occidentalilor. Ideea de a medita asupra flăcării unei lumânări, a o contempla, a fuziona cu ea, poate chiar șoca, fiindcă acestea sunt activități ce depășesc intelectul și ei nu sunt obișnuiți cu acest lucru. Dar ei trebuie să știe că, limitându-se la forma spiritului lor occidental, le va lipsi întotdeauna esențialul. Ei trebuie să îmbine Orientul cu Occidentul învățând să unească interiorul cu exteriorul. Viața spirituală impune să mergi dincolo de intelect iar aceia care vor ști să îl depășească pentru a se consacra adevăratei lumini vor fi cu adevărat fericiți! Încercați să deschideți ochii asupra vieții pe care o duceți și comparați-o cu aceea pe care Cerul v-o propune să o trăiți: poate că vă veți hotărî să mergeți mai departe...

Articol XIV. Cap. 14 – Cum să aprindem și să întreținem focul

Ce faceți pentru a aprinde focul în căminul vostru? Pregătiți puțină hârtie, apoi crenguțe uscate și în final lemn ceva mai gros. Luați un chibrit, ardeți hârtia care transmite focul crenguțelor, iar acestea aprind crengile, apoi bucățile mari de lemn. Ei bine, o întreagă știință este concentrată în acest simplu fapt de a aprinde un foc, fiindcă același proces îl regăsim în viața interioară. Flacăra chibritului corespunde planului cauzal, lumii spiritului care se află la originea tuturor fenomenelor. Chibritul aprinde hârtia (planul mental) care aprinde apoi crenguțele (planul astral) ce aprind crengile groase (planul fizic). Totul începe sus în lumea spiritului, apoi din corp în corp focul atinge planul fizic: scânteia corpului cauzal aprinde corpul mental; corpul mental îl aprinde pe cel astral; corpul astral îl aprinde pe cel fizic. Trebuie deci să înțelegem că nicio adevărată realizare nu este posibilă în planul fizic atât timp cât nu am dezvoltat calitățile spiritului. Toate reușitele din viață depind de un singur lucru: dacă știm sau nu să aprindem focul.

Înainte de toate primim o inspirație și inspirația este precum o scânteie, ceva luminos și foarte rapid ce se comunică lumii mentale – dacă aceasta este pregătită să îl primească. În mental, acest lucru devine un proiect. Apoi acest proiect devine interesant pentru inimă,

ea își dorește împlinirea sa și se bucură. În fine, voința intervine pentru a executa proiectul și declanșează acțiunea. Pentru a fi corectă, binefăcătoare, orice acțiune, orice manifestare trebuie să își aibă originea în înalt, în planul divin. Acest impuls divin este acela care coboară în planul mental (gândul), apoi în planul astral (sentimentul), învăluindu-se în materie din ce în ce mai densă până când se încarnează în final în planul fizic. Tot ceea ce nu este inspirat de spirit se va dovedi defectuos într-un moment sau altul. Iar acela care se lansează într-o acțiune sau se încrede în sentimentele sale fără a se întreba care este natura impulsurilor care îl animă, dovedește pur și simplu că nu a înțeles cum să aprindă focul.

Unii vor spune: „Dar există tot felul de moduri de a aprinde focul, nu trebuie să ne folosim întotdeauna de un chibrit”. Da, este adevărat, dar fiecare metodă de a aprinde focul este bogată în învățăminte. Să o observăm de pildă pe aceea folosită de popoarele primitive, sau chiar de anumite triburi chiar și astăzi. Se iau două bucăți de lemn care se freacă una de cealaltă: această frecare produce căldura, iar când căldura ajunge la un anumit grad apare o mică flăcără: este focul, lumina. Deci, mișcarea, căldura și lumina; mișcarea se transformă în căldură și căldura să i transformă în lumină.

Cum să interpretăm acest fenomen? Ei bine, există domenii în care oamenii au obiceiul să se oprească la frecare, simbolic vorbind. Această frecare produce căldură, dar în funcție de natura acestei călduri, ea nu se transformă niciodată în lumină, ci mai degrabă în întuneric. Da, în căutare de plăceri, majoritatea oamenilor nu văd mai departe de căldură, adică de starea plăcută pe care o trăiesc mâncând, bând, amuzându-se. Mai ales în domeniul iubirii și al sexualității, ei nu caută decât fierberea, efervescența, nu fac efortul de a merge până la lumină.

Veți zice: „Dar cum pot iubirea și sexualitatea să ne conducă până la lumină?” Ne vor conduce dacă ne străduim să ne stăpânim și să ne orientăm sentimentele și senzațiile. Forța sexuală nu a fost dată omului numai pentru propria-i plăcere; ea este o energie cosmică care, dacă el știe să lucreze cu ea, îl poate propulsa până la lumea divină unde primește cele mai mari revelații. De câte ori nu am explicat acest lucru! vorbim de iluminarea misticilor... dar ce credeți voi că aceasta reprezintă? Iluminarea este harul acordat celor care reușesc să transforme căldura iubirii lor în lumină.

Să revenim însă la modul de a aprinde focul. Pentru a face un foc, o singură buturugă nu ajunge, folosim două sau chiar trei și nu le punem una lângă alta, ci în triunghi. Acest triunghi reprezintă simbolic cele trei principii: inimă, intelect, voință; sau într-un alt plan, corp, suflet, spirit. Cele trei sunt necesare pentru ca focul să ardă, adică pentru ca viața să se desfășoare armonios.

Da, meditați asupra modului în care trebuie aprins focul și veți descoperi marile adevăruri în voi înșivă. Veți înțelege că dacă dărdâiți, înseamnă că nu ați știut să vă aprindeți focul: fie nu ați găsit chibrituri, fie lemnul a fost umed sau hârtia nu s-a aprins, fie ați uitat crenguțele, sau nu ați știut să așezați corect buștenii.

Veți spune: „De ce ne vorbiți despre foc? Noi ne încălzim cu electricitate, este mai curat și mai ușor”. Da, bineînțeles. În mod simbolic, electricitatea este modalitatea de încălzire ce corespunde Inițiaților, ființelor care știu să se brânzeze direct la curenții veniți din Cer pentru a pune în funcțiune aparatele lor interioare. Ei întorc comutatorul și simt imediat o căldură binefăcătoare. Alții, cei mai mulți oameni, au recurs la lemn, la cărbune, la păcură, adică la sentimente, la emoții, și trebuie să înlăture fără încetare cenușa, zgura și să aducă din nou combustibil. Da, cei mai mulți sunt obligați să se ocupe continuu de focul lor, dar fără mari rezultate. Și chiar dacă declanșează incendii cu pasiunile lor necontrolate, le este întotdeauna frig. Totuși, există încă de la început în fiecare ființă o vatră pregătită cu tot combustibilul necesar. Dar îi lipsesc chibriturile, scânteia spiritului care face să țâșnească flacăra: contactul cu lumea divină.

Ați observat uneori pe stradă oameni care fumează. Acela care nu are nici chibrit, nici brichetă, se apropie de un trecător a cărui țigară este aprinsă pentru a-i cere foc: cei doi își așază țigările cap la cap și primul, bucuros, mulțumește... Știți voi de ce bărbații și femeile simt nevoia să se sărute? Pentru a se aprinde unul la focul celuilalt. Ei își apropie buzele așa cum fumătorii își apropie țigările pentru a-și transmite focul. Câteodată are efect, câteodată, nu. Dar când focul se aprinde, se întâmplă ca să îi consume nu numai cu tot ceea ce ei posedă interior, dar el face ravagii și în jur. A te iubi înseamnă a lua și a da foc, dar acest gest necesită o întreagă știință.

Uneori, chiar dacă focul este stins, rămân sub cenușă mici bucățele de jărat pe care le putem activa transformându-le într-un nou foc. Astfel, fiecare poate găsi în el însuși puțin jărat cald, ascuns

sub cenușă, și suflând peste el poate aprinde focul în loc să dorească să îl ia de la gura altcuiva. Învățați deci să suflați asupra focului vostru, astfel ca el să vă ilumineze și să lumineze întreaga lume. Există multe bucăți de jăratic în sufletele voastre, săpați profund pentru a le găsi și activa, în loc să cereți mereu foc unui trecător. Meditația, rugăciunea, exercițiile de respirație făcute conștient sunt mijloace de a vă reanima focul vostru, și în acel moment alte suflete vor putea veni și ele să se reaprindă lângă voi!

În templele antice se întreținea mereu un foc sacru pe care tinerele fecioare numite la Roma vestale îl vegheau zi și noapte. Acel foc era simbolul focului interior ce trebuie mereu alimentat și supravegheat. Aceia care rămân la nivelul pasiunilor, care nu au aspirații spre frumos, spre adevăr, spre bine, lasă încet-încet focul lor să se stingă; curând nu va mai exista o altă metodă de a-l reaprindi decât printr-o intervenție exterioară. Este starea în care se află umanitatea actuală: ea are nevoie de Inițiați pentru a reaprindi focul ei spiritual.

Să presupunem acum că ați făcut un foc atât de mare încât apartamentul vostru va fi supraîncălzit. Nu trebuie să vă obișnuiți cu prea multă căldură, altfel riscați să răciți atunci când ieșiți. Deschideți un moment fereastra pentru a lăsa aerul rece să intre, dar în același timp reduceți focul. Cum să înțelegeți această imagine? Foarte simplu: acela care a forțat focul din sine, lăsându-se purtat de furie și de pasiuni, va trebui să îl tempereze, altfel, atunci când va ieși pentru a-i întâlni pe ceilalți, condițiile vor atât de diferite încât această căldură va fi urmată de un frig ce îl face să se îmbolnăvească.

Pentru a înțelege bine focul, trebuie deopotrivă să cunoașteți și aerul, fiindcă ele sunt complementare: aerul care aduce răcoarea are asupra focului o putere care reglează. Același fenomen îl regăsim în noi. Cum? Omul este un călător care parcurge spațiul, și pentru a-și îndeplini predestinarea are nevoie de căldură și de frig. Căldura o are în sine; el aduce cu sine soba și combustibilul pentru a se putea încălzi înăuntrul, pentru că afară este frig și drumul este lung, este deci necesar să întrețină focul interior. Cât despre frig, el vine din exterior: este aerul care permite reglarea temperaturii. Putem spune de asemenea și că focul reprezintă iubirea și aerul înțelepciunea. Iubirea este în om, în timp ce înțelepciunea se află în exteriorul său pentru ca el să o privească, să o studieze, să o contemple.

Multe boli provin astfel dintr-un dezechilibru dintre iubire și înțelepciune: sau focul interior este atât de puternic încât produce pagube până afară, sau este atât de slab încât putem îngheța chiar în interior. Câte persoane nu au ars astfel toate rezervele lor în câțiva ani în timpul tinereții lor! Nu le rămâne apoi nimic la maturitate și la bătrânețe; creierul, sistemul nervos, sistemul muscular nu mai sunt capabile să depună efortul. Trebuie să ne supraveghem focul întreaga viață pentru a-l regla.

Observați-vă pentru a afla dacă vă supuneți acestei legi a armoniei între cele două laturi interioare și exterioare. Există persoane ale căror sobe funcționează foarte bine, dar le este în același timp frig pentru că deschid prea des și prea mult fereastra: ele se intelectualizează prea mult. Altele sunt dominate de senzualitate: căldura urcă atât de puternic încât ușa sobei se deschide, combustibilul scapă și focul distruge totul, și curând nu mai rămâne decât cenușa. Maniera cea mai sigură de a distruge tot ceea ce este mai prețios în noi înșine este aceea de a nu ne stăpâni focul pasiunilor. Mulți caută acest toc devorator, dar trebuie să știe că nu vor mai găsi niciodată ceea ce pierde atunci. Ei fac precum copiii care se joacă cu chibriturile: pun focul pentru a vedea flăcările și strigă de bucurie în timp ce totul este pe cale să se mistuie. Bieți nefericiți! Ei nu știu că în întregul lor organism, și mai ales în creierul lor, acest foc este însoțit de zdruncinări, de fisuri și de prăbușiri. Bineînțeles, efectele nu sunt imediate, dar încet-încet ceva se destramă în ei. Numai că, neștiind să facă legătura între lucruri, ei nu înțeleg că sistemul lor nervos a devenit din ce în ce mai vulnerabil, iar dacă cea mai mică contrazicere îi zdruncină, este pentru că edificiul lor a suportat prea multe zguduituri.

Din contră, aceia care evită incendiile și își găsesc fericirea lângă un foc temperat, își întăresc sistemul nervos precum și întreg organismul. Ei sunt rezistenți și pot înfrunta greutățile pe care viața le pune în calea lor. Este o regulă absolută: trebuie să știe să-și regleze focul. Poate vă gândiți: „Dar ne plictisim fără incendii, fără zguduituri”. Da, eu știu, să rămâneți lângă căldura dulce a unui foc pașnic este plictisitor și fad, vă gândiți că acesta este bun pentru pisici și bătrâni... Dar acest lucru înseamnă pur și simplu că vă aflați încă în starea în care se găsea pământul la început, în perioada de formare în care totul nu era decât fierbere, erupții, zguduituri. Și cine știe, poate că și lui îi

plăcea acest lucru și a fost și el uimit de schimbările care au apărut încet-încet în el pentru a-i permite apariția unei vieți organizate.

Ființele pasionale sunt ca pământul neevoluat, mereu agitate și haotice. Bineînțeles, în mijlocul acestor tulburări, viața reușește totuși să se mențină, dar ea nu posedă condiții prielnice pentru a produce forme foarte elaborate. Starea care creează în om dezlănțuirea pasiunilor este incompatibilă cu instalarea unei culturi, a unei civilizații. Omul pasional este încă un pământ pradă haosului. Când acest pământ neevoluat se va dezvolta și va deveni o lume organizată, plantele, animalele, oamenii se vor instala aici și în sfârșit va fi exista adevărata viață. Iată de ce Inițiații ne dau avertismente și sfaturi: pentru ca să învățăm să pregătim în sinea noastră un pământ unde chiar și îngerii și divinitățile vor putea veni să ne viziteze sub formă de inspirație, de intuiție, de revelație, ceea ce ne va face cu adevărat fericiți.

Acela care trebuie să suporte zguduituri și incendii pentru a se simți viu, demonstrează că nu este deocamdată decât o ființă primitivă și un barbar. De altfel, s-a tot văzut în istorie: toți aceia care au incendiat orașe și sate, toți aceia care au aprins ruguri și crematorii au fost niște barbari. Nevoia de a arde obiectele sau ființele este o rămășiță a sălbăticiei primitive. La fel se întâmplă și în domeniul sentimentelor: a aprinde peste tot focul pasiunilor înseamnă a comite un act de barbarie; el este propriu ființelor care nu au învățat maniera corectă de a se încălzi.

Acum, dacă nu dorim să devenim nici sloiuri de gheață, acesta fiind un alt pericol, trebuie să știm să trecem de la domeniul intelectului la cel al inimii, să echilibrăm curentul rece care suflă în regiunea înțelepciunii prin curentul cald al iubirii. Adevărul se află în acest echilibru. Iubirea conduce la senzualitate dacă nu este temperată de înțelepciune; dar înțelepciunea singură, lipsită de iubire, ne conduce la indiferență, la dispreț, la cruzime. Frigul înțelepciunii trebuie deci să echilibreze căldura iubirii, iar căldura iubirii trebuie să modereze frigul înțelepciunii. Viața va găsi în acest climat temperat cele mai bune condiții. Pentru ca bobul de grâu să se dezvolte normal, el are nevoie de căldură, dar nu prea multă, și de frig, dar nu prea mult. Există o temperatură optimă pentru toate grăunțele, și de ce să nu fie și pentru acest grăunte care este omul? De ce ar face el vreo excepție?

Nu lăsați totuși ca focul să vă ardă podeaua și mobilele, dar nu trebuie nici să înghețați în frigul iernii. Atunci când va veni primăvara,

soarele va exista și nu veți mai simți nevoia să aprindeți focul pentru că va fi cald chiar și afară. Când soarele strălucește, focul însuși simte că rolul lui s-a încheiat. Sfântul Ioan Botezătorul spunea despre Iisus: „Acela trebuie să crească, iar eu să mă micșorez”. Ioan Botezătorul juca rolul unei sobe bine încălzite (!) în iarna sufletelor ce prezicea venirea lui Iisus; dar atunci când Iisus a venit pentru a fi botezat, Ioan a observat că soarele a apărut, iar atunci el s-a retras și Hristos a început să predice. La fel, în fața soarelui iubirii, al înțelepciunii și al adevărului, toate sobele mici ale filosofilor, savanților, gânditorilor, vor simți că nu își mai au rostul. Toți cei mediocri nu vor mai fi capabili de nimic în fața strălucirii soarelui. Adevărata învățătură a lui Hristos este soarele cosmic, el nu este încă recunoscut, dar într-o zi va câștiga sufletele tuturor oamenilor, astfel încât gânditorii și filosofii vor spune: „Ce ar mai fi de adăugat? Împărăția lui Dumnezeu se află aici”. Soarele va stinge toate sobele mărunte ale orgolioșilor și fanaticilor. Tocmai de acest soare are nevoie lumea.

Până atunci, iubirea oamenilor se compară adeseori cu o sobă al cărei fum înnegrește continuu întreaga lor ființă interioară. Când această sobă funcționează, ținem ferestrele închise, aerul ne lipsește, ațipim și vitalitatea scade. Dar soarele răsare și deschidem larg ferestrele, aerul pătrunde, renaștem! Să nu vă bazați deci prea mult pe soba voastră, adică pe poftele nemăsurate, pe pasiunile, pe instinctele, pe dorințele voastre, fiindcă acestea închid ferestrele sufletului vostru, ele împiedică pătrunderea aerului, se opun la cea ce este cel mai important în voi. Să nu vă temeți că o viață bazată pe cumpătare și rațiune vă va plictisi de moarte. Nu, în ziua în care soarele înțelepciunii și al iubirii divine va începe să vă atingă ușor, veți constata voi înșivă că aceste satisfacții pasionale ce contau atât de mult pentru voi nu mai reprezintă aproape nimic. Locuința voastră interioară va deveni mai luminoasă și mai pură, și veți cunoaște adevărata fericire.

Articol XV. Cap. 15 – Apa, medium universal

Dintre toate elementele apa este aceea care are cele mai mari calități plastice și absorbante. Ea nu are o formă proprie, dar ia forma recipientelor în care este pusă; ea nu are culoare, dar devine roșie, verde, galbenă... În funcție de locurile pe care le străbate. Ea absoarbe deci totul, și bun și rău. Și pentru că se află într-o continuă circulație în natură, ea transportă toate elementele pe care le absoarbe la trecerea sa. De aceea trebuie să îi studiem itinerariul și transformările în

funcție de condițiile pe care le traversează.

Veți spune: „Dar pământul are de asemenea o mare putere de absorbție”. Da, dar pământul nu are această fluiditate și putere de penetrare ca a apei. Cât despre aer, el este prea mobil pentru a păstra mult timp ceea ce a primit. Și chiar dacă transportă mirosuri urâte și nesănătoase, el se reînnoiește mai ușor decât apa.

Datorită puterilor ei de absorbție și de transmisie, apa a fost dintotdeauna folosită pentru operațiile magice. Numeroase opere povestesc despre cazurile în care vrăjitorii transformă o ființă umană într-un animal: pasăre, cal etc., după ce a pronunțat cuvinte magice deasupra unui vas cu apă din care își stropea apoi victimele. Regăsim asemenea povești în basmele din „O mie și una de nopți”. Dar aceste proprietăți ale apei pot folosi desigur și pentru bine. De aceea preoții folosesc apa pentru a-i binecuvânta pe credincioși: această apă care are puterea de a reține curenții și influențele introduse în ea, devine astfel suportul cuvintelor de binecuvântare pronunțate de preot.

După unele tradiții nu este bine să lăsăm recipientele de apă neacoperite în timpul nopții, fiindcă spirite răuvoitoare dau târcoale locuinței și își lasă aici influențele ce îi pot îmbolnăvi pe aceia care vor bea din ea. Și este sigur că apa expusă lunii nu are aceleași efecte ca apa expusă la soare, pentru că luna și soarele nu au deloc aceleași influențe. Este bine să nu bem nici apa extrasă din preajma spălătoriilor, a abatoarelor sau a cimitirelor. Iar dacă se declanșează o ceartă în apropierea unui vas cu apă, nu folosiți acea apă la pregătirea hranei, fiindcă ea a absorbit vibrațiile negative produse de violența declanșată lângă ea. Creaturile, condițiile modifică acest mediu universal care este apa și omul îi poate comunica astfel bolile sale fizice și chiar cele psihice pe care ea le va duce în altă parte.

Cunoscând această putere de absorbție a apei, o puteți folosi pentru a vă influența viața psihică. Veți înțelege chiar mai bine acest fenomen dacă vă gândiți la modul în care folosim de exemplu plantele medicinale. Ierburile medicinale, fie că sunt curative sau toxice (deoarece există unele toxice pe care trebuie să le manipulăm cu precauție!) au nevoie de apă pentru a-și elibera toate însușirile. Le fierbeți, le folosiți ca infuzii, le macerați... și apoi beți apa. Nu vă hrăniți cu plantele ca atare, vă mulțumiți să beți apa cu care acestea au fost îmbibate. Înseamnă deci că apa s-a impregnat cu proprietățile pe care planta le poseda, ea i-a luat acesteia totul... sau aproape totul. Atunci,

când sunteți într-o stare de mare oboseală, faceți o baie, sau spălați-vă cel puțin mâinile conștientizând faptul că apa vă va absorbi oboseala: vă veți simți ușurați. Procedați la fel dacă vă simțiți tulburați, triști, nefericiți: apa vă va lua griile și necazurile voastre. În schimb, într-un moment în care vă simțiți cu adevărat fericiți, inspirați, dilatați, așteptați câteva ore înainte de a vă spăla, chiar și pe mâini, și nu faceți nici duș, nici baie. Eu v-am mai spus, dacă apa are proprietatea de a absorbi elementele negative, ea are posibilitatea de a absorbi și elementele pozitive, binefăcătoare.

Apa este în aceeași măsură un excelent transmițător de unde. Cine nu s-a amuzat aruncând pietre în apă? Toți au văzut cum se formează, în jurul punctului în care a căzut piatra, cercuri concentrice care se propagă la suprafață. Dar oare ce au înțeles ei? Există alte lucruri de făcut cu apa decât să aruncăm pietre în ea, cârlige sau plase pentru a prinde peștii, broaștele... sau pantofi vechi! Din moment ce este un transmițător de unde și unul dintre cei mai buni, veți putea, punându-vă un deget sau mâna în apă, să faceți o lucrare cu ajutorul gândului pentru a trimite de-a lungul spațiului unde de lumină, de iubire și de pace.

Puteți să introduceți deopotrivă influențe bune în apa pe care voi o veți bea. După ce v-ați spălat bine pe mâini, luați un pahar cu apă curată, de preferință de izvor, țineți-l în mâna stângă și introduceți unul sau mai multe degete ale mâinii drepte concentrându-vă asupra unei calități pe care doriți să o dobândiți, a unui progres ce doriți să îl realizați. Beți apoi acea apă. Magi albi au putut reda sănătatea unor bolnavi dându-le să bea din apa pe care ei au magnetizat-o astfel. Dar să nu vă închipuiți că, chiar exersându-vă să magnetizați apa, veți putea vindeca imediat bolnavii. Ar fi o înfumurare. Eu vă ofer această metodă numai ca un exercițiu: beți voi înșivă i această apă, sau folosiți-o ca să vă udați florile.

Apa este depozitara a nenumărate secrete tocmai fiindcă posedă o asemenea putere de absorbție și de conservare. Întreaga istorie a omenirii este înscrisă în ea, în râuri, în lacuri, în f oceane. Fiindcă totul lasă urme, iar în apă există toate urmele ființelor, ale lucrurilor, ale evenimentelor. Sunt ca niște clișee ce s-au păstrat. În aparență, după trecerea unui vapor nu mai rămâne nimic, apa revine la starea inițială. Dar în realitate, această trecere este înregistrată, totul este înregistrat: bătăliile navale, naufragiile etc. Și modul în care au avut

loc.

Apa curge la suprafața pământului și în străfundurile lui, ea se adună în mare, se ridică în atmosferă și parcurge spații infinite: ea este marele medium magic ce străbate și impregnează universul. Luați o picătură de apă, iar dacă veți ști să o ascultați, ea vă va vorbi despre pământ, despre mare și cer.

Articol XVI. Cap. 16 – Oglinda magică

Apa poate fi comparată cu viața. Atunci când este limpede vedem reflectându-se în ea toate obiectele din jur. Atunci când este tulbure, viziunea este perturbată, involburată. Dar apa poate fi mai mult decât o suprafață lină în care se reflectă case, pomi rânduți sau piscuri de munți; fiindcă ea reprezintă în chintesență oceanul primordial în care se scaldă toate creaturile, acele „ape de deasupra tăriei” la care se referă Moise în Facerea, când spune că Dumnezeu a despărțit „apele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei”. În aceste ape din înalt sunt păstrate arhivele universului, acea bibliotecă cosmică numită în tradiția esoterică „Cronica Akasha”; acolo sunt înregistrate amprente lăsate de toate creaturile de la origini și toate evenimentele ce au avut loc.

Iată de ce unii clarvăzători lucrează cu apa: ei se concentrează deasupra unui vas cu apă și astfel „văd”. Nu fiindcă văd cu adevărat ceva în apă, dar datorită acesteia ei se leagă cu apele din înalt unde plutesc imaginile a ceea ce doresc să cunoască și pe care ajung să le capteze prin spiritul lor. Alții pregătesc oglinzi magice introducând într-o sferă de sticlă apă pregătită cu grijă pentru acest lucru. De altfel, globul de cristal folosit de numeroși mediumi nu reprezintă decât o altă formă de apă. Este adevărat că unele ființe pot vedea în foc, dar acest caz este mult mai rar. Clarvederea este legată în special de apă. De altfel, s-a remarcat faptul că mulți dintre aceia care trăiesc într-o relație foarte strânsă cu apa, lângă mare, râuri sau lacuri, ajung să dezvolte o formă de clarvedere.

Literatura esoterică relatează despre experiențe stranii, ca de exemplu pregătirea unei licori făcută din apă de ploaie, rouă și zăpadă topită numită „spiritus universalis”. Acela care posedă această licoare poate cunoaște de la distanță starea de sănătate a cuiva, cât și multe alte detalii care îl privesc. El poate de asemenea să ude cenușa unei plante, iar această plantă apare în planul eteric; chiar dacă a crescut cu mii de ani în urmă, ea i se arată în fața ochilor. Această licoare permite

să vedem orice vestigiu în starea sa originală; apariția nu durează niciodată mult timp, dar putem reface experiența de câte ori dorim.

Eu vă menționez acest fenomen numai pentru ca să aveți o idee despre ceea ce este posibil să se realizeze, și nu pentru a vă împinge să faceți acest gen de experiențe ce nu sunt deloc folositoare vieții spirituale. Atunci când vă vorbesc despre oglinzile magice, despre clarvedere, mă gândesc înainte de toate la acea lucrarea interioară pe care o puteți face cu apa pentru a vă; purifica și a vă dezvolta sensibilitatea față de lumea divină.

Acum câțiva ani, v-am cerut să veniți în grădina mea la Bonfin, și v-am turnat fiecareia apă pe care am pregătit-o special consacrand-o Îngerului Apei. Îngerul Apei era acolo, prezent, însoțit de o mulțime de spirite minunate, servitorii săi, care au pătruns în voi prin acea apă pe care ați băut-o. Acum ea lucrează asupra voastră, asupra corpurilor voastre eteric și astral, pentru le debarasa de elemente impure care sunt răi conducători ai influențelor celeste. Ați primit aproape un botez, ați fost marcați cu pecetea Îngerului Apei. Vă doresc să fiți demni de aceasta păstrând și chiar amplificând conștient ceea ce ați primit prin intermediul acestei ape.

Veți face cunoștință încet-încet cu alți prieteni din înalt... în Inițierile antice, hierofanții își prezentau discipolii entităților lumii invizibile spunându-le: „Iată, vi-i încredințez, lucrați asupra lor...” Și eu v-am prezentat pe voi unor puternice entități, nu numai Îngerului Apei, ci și Îngerului Focului și Arhanghelului Soarelui și de acum înainte vă aflați sub protecția lor.

Meditați asupra apei. Atunci când o beți, obișnuiți-vă să țineți câteva secunde paharul în mână spunând: „Eu te salut, apă dragă, pură și vie; tu, servitoarea Domnului, include în ființa mea puritatea”. Veți simți atunci cum întreaga voastră ființă se impregnează cu un fluid subtil. Priviți apa și identificați-vă cu ea. Închipuiți-vă că aveți și voi acea transparență, acea limpezime a cristalului. Încet-încet, ea nu va mai fi pentru voi numai un lichid incolor și nesemnificativ pe care îl folosiți în bucătărie sau la spălat rufe, la baie etc., ci veți simți cum se deschide în voi izvorul minunilor; ființele și lucrurile se vor manifesta în fața voastră dincolo de aparența lor materială, așa cum sunt în realitate.

Apa este o reflectare a Sufletului Universal în care sunt cufundate toate creaturile, și în această substanță eterică totul este

înscriș. Sufletul nostru face parte deci din acest Suflet Universal, dar nu îi primește decât foarte rar mesajele deoarece canalele noastre psihice sunt I înfundate. Dar acela care, făcând o mare lucrare de purificare, se poate înălța până la această regiune a apei celeste, primește imagini minunate [în sufletul său.

Învățați să iubiți apa. Umpleți un pahar cu apă pură, apoi concentrați-vă asupra ei, evocați cele mai poetice, cele mai luminoase imagini ale naturii. Se poate întâmpla ca să le vedeți apărând fiindcă apa reprezintă adevărata oglindă magică. Dar esențialul constă în a le simți prezente în voi, fiindcă sufletul vostru se va hrăni cu prezența lor.

Articol XVII. Cap. 17 – Arborele de lumină

Există diferiți combustibili ce folosesc la aprinderea focului. Mult timp ne-am folosit de lemn, apoi a apărut cărbunele. Cărbunele produce mai multă căldură, dar face mai mult praf, lasă multă cenușă, și emanațiile, influențele pe care le degajă nu sunt la fel de plăcute, la fel de subtile și parfumate ca cele ale lemnului. Lemnul are emanații mai favorabile pentru sănătate iar flăcările sale creează condiții prielnice spiritului. În zilele noastre, aparatele de încălzire de tot felul pe care le folosim sunt cu certitudine foarte folositoare și eficiente, dar căldura pe care o difuzează nu are virtuțile însuflețitoare ale focului făcut cu lemne.

Eu am iubit focul încă din tinerețe, i-am simțit în mod inconștient efectele binefăcătoare. Când eram răcit și aveam febră, aprindeam focul în sobă, mă instalam foarte aproape de ea, priveam un moment focul, apoi adormeam acolo cu un sentiment de recunoștință și de iubire pentru acea căldură. Când mă trezeam, eram vindecat. Acolo am înțeles efectul curativ al focului făcut cu lemne: felul cum energia însuflețitoare a pomilor poate fi transformată în sănătate, în vigoare. Fiindcă nu numai căldura are proprietatea de a vindeca, ci și alte elemente conținute de foc. Bineînțeles, focul nu poate vindeca toate bolile, dar stând lângă el primim o transfuzie de energie.

De ce, când ajungem lângă un foc, simțim impulsul de a întinde mâinile spre el? Este un gest instinctiv care are o motivație. Extremitățile degetelor noastre sunt foarte sensibile pentru că ele sunt dotate cu numeroase celule senzitive. Deci, atunci când întindem mâinile spre foc, centrii sensibili din vârful degetelor și din palme încep să funcționeze: ei captează lumina și căldura degajate de foc, la fel ca și alte elemente subtile, și le transmit întregului corp. Bătrânii

care își pierd treptat căldura, stau cu atâta plăcere întreaga zi lângă foc! Ei se ocupă de acesta, îl întrețin în sobă, îl contemplă ore în șir, dormitează puțin și își întind mâinile spre el. Ei simt că acest foc le dă din viața sa. Da, dar dacă această viață conținută în lemnul care arde este atât de prețioasă, înseamnă că ea vine din soare.

Copacul este o creatură însuflețită care știe nu numai să atragă și să acumuleze energia solară, dar și să fixeze deopotrivă moleculele de aer, de apă și pământ ce vor intra în compoziția rădăcinilor, a trunchiului și a ramurilor sale. Tuturor acestor elemente el le dă o aparență compactă, rezistentă, înaltă, largă, ce pare să nu aibă nicio legătură cu lumina, cu aerul, cu apa sau pământul din care este constituit. Dacă îl ardeți, veți vedea acel trunchi, acele ramuri atât de impozante desfăcându-se în fața ochilor voștri, și după ce flăcările s-au stins iar gazele și vaporii de apă s-au risipit în aer nu mai rămâne decât un pumn de cenușă ușoară.

Ce reprezintă această cenușă care nu a dispărut? Ei bine este elementul „pământ” datorită căruia particulele de apă, de aer și lumină s-au putut suda pentru a forma copacul. Este imposibil să fixezi energiile subtile fără ajutorul unui suport material. Copacul nu ar fi reușit să înmagazineze toate aceste raze de soare, toate aceste elemente subtile pe care le capta zilnic, dacă nu ar fi posedat o mică cantitate de materie pentru a le primi, iar această materie este ceea ce numim pământ. Copacul este deci o ființă mai mult spirituală decât materială. El este alcătuit dintr-o cantitate mică de pământ, dintr-o cantitate mai mare de apă, din ceva mai mult aer, dar focul, lumina reprezintă însă cea mai mare parte din compoziția sa.

Iar omul este alcătuit după imaginea arborelui. Dacă îl ardem după moarte, așa cum se obișnuiește în unele țări, o urnă mică este suficientă pentru a-i conține cenușa. Această cenușă este tot ceea ce rămâne din materia care folosea la fixarea focului, a razelor soarelui. Omul este alcătuit deci din foc, din lumină, el posedă aceeași chintesență ca soarele. De ce să îi derutăm pe oameni repetându-le că nu sunt decât țărână, că nu se pot hrăni decât cu materie și că se vor întoarce în țărână? Dimpotrivă, Inițiații ne spun: voi sunteți plămădiți din lumină, vă puteți hrăni cu lumină, și vă veți întoarce în lumină. Da, omul este identic cu arborele și dacă ar cunoaște legile cu care natura lucrează, ar putea deopotrivă fixa și conserva această forță cosmică, această energie a focului celest, adică toate aceste forme de spirit care

sunt inteligența, lumina, iubirea...

Priviți cum arde focul...

Focul ne învață să ne detașăm de tot ceea ce este material, grosolan, de învelișurile, de carapacele noastre. Toată energia solară acumulată, care reprezintă sufletul copacului se eliberează din forma în care era închisă și se reîntoarce în regiunile celeste. Sufletul își regăsește patria și are nevoie de foc ca să se elibereze. Focul este acela care permite deschiderea milioanelor de căi prin care se eliberează sufletul copacului. Zgomotele, trosniturile pe care le auzim sunt limbajul eliberării sale. Acolo unde îi este mai greu să forțeze ieșirea, sufletul trebuie să lovească mai puternic și toate aceste explozii constituie cântecele de victorie ale sufletului care se eliberează.

Priviți aceste fire de lumină care se eliberează din foc: timp de câteva secunde ei străbat noaptea, apoi se sting... S-ar spune că țin ceva. Ca și cum cererile pe care le-ați adresat Îngerului Focului ar fi ținut o haină de lumină.

Uitați-vă la această jerbă de scântei... Astfel bărbatul proiectează milioane de gemeni în profunzimea femeii pentru a o fertiliza. Toate aceste scântei care izbucnesc în spațiu vor fertiliza miliarde de entități oferind unor spirite posibilitatea de a se reîncarna. Fiindcă focul este un arbore care produce din belșug semințe, iar aceste semințe produc la rândul lor alți arbori.

Din când în când, regăsim în flăcări forma și mișcarea frunzelor. Ca și cum, până la sfârșit, arborele ar dori să păstreze ceva din ceea ce a fost, și că înainte de a dispărea el ne destăinuie prin acest frunziș de lumină întreaga frumusețe a sacrificiului său.

Focul se hrănește cu arborele și în acest fel îl transformă, îl face asemănător lui. Arborele devine foc pentru că focul se hrănește cu el. Există o lege: fiecare lucru, fiecare ființă devine identică cu cea care o absoarbe. Iar dacă noi oferim la rândul nostru întreaga noastră ființă focului Iubirii Divine astfel ca să vină să ne acapareze și să ne devoreze, el ne va face asemănător lui. Noi posedăm în interior destule materiale pentru a hrăni veșnic focul divin. De aceea, trebuie să medităm asupra focului încercând să înțelegem cum lucrează el asupra arborelui pentru a-l transforma în lumină și în căldură astfel ca să devenim și noi niște arbori de lumină.

Există ființe capabile să meargă și să danseze pe jeratic. Focul le recunoaște și nu le face rău pentru că ele îi sunt prieteni. Ele rostesc

rugăciuni, pronunță formule magice însoțite de gesturi, apoi dansează pe jeratic cântând, iar focul nu le face niciun rău. Evident, eu nu vă sfătuiesc să încercați așa ceva. Mulțumiți-vă cu exercițiile pe care vi le dau, fiindcă ele sunt absolut inofensive. Ele nu vă vor face capabili să vă măsurați cu focul, dar în interior vă veți simți mai însuflețiți, mai puternici, mai lucizi și mai calmi.

Articol XVIII. Cap. 18 – Pogorârea Duhului Sfânt

Inițierea este calea interioară pe care omul trebuie să o parcurgă pentru a ajunge până la foc. Dar care este acel foc? Evident, este vorba de un fenomen psihic, spiritual. În realitate, putem spune că există două feluri de foc: focul astral al dorințelor inferioare care consumă ființa făcând-o să treacă prin mari suferințe, și focul spiritual care o eliberează de imperfecțiunile, de slăbiciunile sale și face să strălucească tot ceea ce este pur și nobil în ea. Toți cunosc focul astral, este acela al dorințelor nemăsurate, al pasiunilor și mai ales cel al iubirii sexuale, lacomă, egoistă, ce îi cufundă uneori pe bărbați și femei într-un adevărat infern. Acest foc se aruncă asupra lor cu o mare plăcere pentru a-i devora, fiindcă ei sunt tocmai buni să îi servească drept hrană; ei suferă, strigă și curând nu rămâne din ei decât cenușă și fum.

Cât despre focul celest, el îi caută pe toți aceia care merg pe calea purității, a dezinteresului, a sacrificiului, el se aruncă asupra lor și îi aprinde, dar pentru a face din ei ființe de lumină. Fiindcă focul divin posedă o proprietate pe care trebuie să o cunoaștem: el nu distruge niciodată ceea ce este de aceeași natură cu el. În clipa în care acest foc pătrunde în om, el nu îi arde acestuia decât impuritățile sale; materia care este pură nu se consumă, ea rezistă la foc și devine luminoasă, pentru că vibrează la unison cu el.

Lucrarea discipolului este deci aceea de a atrage focul celest. El știe că acest foc va veni numai într-un loc pregătit pentru el. Discipolul lucrează neostenit pentru a purifica, a sfinți acest loc care se găsește desigur în sinea sa; prin meditație, rugăciune, prin practica zilnică a virtuților, el construiește un locaș într-o materie pură și luminoasă în care focul își recunoaște propria chintesență, tocmai de aceea este atras. În tradiția creștină, acest foc este numit Duhul sunt și sărbătoarea Rusaliilor celebrează pogorârea Duhului Sfânt asupra ucenicilor lui Iisus sub forma flăcărilor, a limbilor de foc. Și atunci ei au primit acest har al vindecării, al profetizării, al vorbirii în mai multe

limbi... deoarece evident Duhul Sfânt nu ajunge singur, el vine însoțit de îngeri, de arhangheli, de o întreagă ierarhie celestă, cât și de numeroși servitori ai naturii care se instalează în om sub forma unor haruri, a unor calități, a unor virtuți.

Focul vizibil este imaginea materială a focului invizibil. De aceea, aprinzându-l, noi trebuie să ne legăm prin sufletul și spiritul nostru de focul celest care este iubire, inteligență, putere, care este Duhul Sfânt. Altfel, la ce servește aceasta cu adevărat?... Iar când acest foc vede pe cineva interesându-se de el, iubindu-l, înțelegându-l, el se simte atras. Iată de ce a fost reprezentat ca un logodnic, ca un soț care se îndreaptă spre iubita lui.

Regăsim aceeași imagine în parabola fecioarelor înțelepte și a fecioarelor fără minte din Evangheliile: „Împărăția cerurilor se va asemana cu zece fecioare, care luând candelile lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte. Căci cele fără minte, luând candelile, n-au luat cu sine untdelemn. Iar cele înțelepte au luat untdelemn în vase, odată cu candelile lor. Dar mirele întârziind, au ațipit toate și au adormit. Iar la miezul nopții s-a făcut strigare: Iată mirele vine! Ieșiți întru întâmpinarea lui! Atunci s-au deșteptat toate acele fecioare și au împodobit candelile lor. Și cele fără minte au zis către cele înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelile noastre. Dar cele înțelepte le-au răspuns, zicând: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă și nici vouă. Mai bine mergeți la cei ce vând și cumpărați pentru voi. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu El la nuntă și ușa s-a închis...”

Această parabolă nu are sens decât dacă interpretăm figura mirelui pe care fecioarele îi așteptau ca un simbol al Duhului Sfânt. Cât despre fecioarele cuminti și cele fără minte, ele reprezintă suflete, atât bărbați cât și femei. Iisus a folosit termenul de „fecioare” pentru că sufletul este un principiu feminin care, asemenea unei fecioare, trebuie să se pregătească pentru vizita soțului, a Spiritului. Și din moment de Duhul Sfânt este un foc, o flacără, cum ar putea fi el atras dacă nu există ulei pentru a-l hrăni? Duhul Sfânt este un principiu cosmic, bineînțeles, dar și el se hrănește, și dacă vreți să îl faceți să moară de foame, este foarte simplu: el nu va veni. Sufletul este acela care trebuie să îi pregătească uleiul, hrana lui. Cum? Cultivând virtuțile de puritate, de iubire, de bunătate, de dreptate, de înțelepciune, fiindcă

ele vor servi drept hrană mirelui. Atât timp cât va avea astfel ulei, sufletul va putea atrage lângă el Duhul Sfânt.

Pentru mine, nimic nu este mai prețios, mai rar, niciun har nu se poate compara cu această vizită a Duhului Sfânt. Este ca o iubire celestă la prima vedere și nu există nimic mai sublim. Dar omul nu va deveni imediat omniscient, atotputernic și perfect fiindcă a primit această iubire la prima vedere, nu, el primește numai posibilitățile de a deveni, și trebuie să lucreze cu acest foc. Din păcate, el poate ajunge și să piardă acest har, să piardă Duhul Sfânt, și aceasta este cea mai teribilă pierdere suportată de o ființă umană. Mulți spiritualiști, mistici, Inițiații care posedau acest foc l-au pierdut într-un fel sau altul. Unii au ajuns să îl recucerească, dar după câtă suferință, căință, muncă! Au trebuit să se umilească, să se roage îndelung pentru ca focul să accepte să revină; dar din moment ce a acceptat, el se agață atât de puternic, crește și își înfundă rădăcinile atât de adânc în interiorul ființei încât nu o mai părăsește: îi dirijează, îi ordonează și îi orientează viața. Omul devine atunci un tabernacol al Divinității, și pe măsură ce anii trec, el se manifestă din ce în ce mai divin.

Eu am avut întotdeauna o predilecție pentru foc, am trăit cu el experiențe nenumărate și zilnic conversez fără încetare cu el... În interior, în exterior, nu mă interesează decât focul, focul divin a cărui expresie cea mai fidelă pentru noi pe pământ este soarele. De aceea este atât de important să contemplați în fiecare dimineață soarele pentru a restabili contactul cu focul celest. Soarele este acela care ne revelă misterul focului, misterul Duhului Sfânt. Legați-vă de el cu întreaga voastră iubire, cu întreaga voastră inteligență și continuați neobosiți să vă îndreptați spre el. Fiindcă Inițierea reprezintă calea ce trebuie străbătută pentru a ajunge la acest foc.

Articol XIX. Cap. 19 – Imagini călăuzitoare pentru viață

Obişnuți-vă să priviți și să ascultați viața naturii: pietrele, plantele, animalele, dar mai ales cele patru elemente și diferitele forme sub care ele ne apar: stâncile, nisipul, ploaia, zăpada, vântul, soarele, stelele... Există atâtea lucruri de observat și de interpretat! Dar voi nu sunteți atenți și de aceea trăiți într-o lume a cărei realitate vă rămâne complet necunoscută. Sunteți cufundați zilnic în ea, dar ea vă rămâne străină, necunoscută, nu îi înțelegeți limbajul.

Priviți numai norii, formele, culorile lor: ni se pare uneori că vedem cavalcade, bătlui, sărbători... Sunt spirite ale aerului care își fac

lucrarea. Fiindcă există o adevărată viață în înalt care se exprimă printr-o multitudine de forme: chipuri, păsări, cirezi, peisaje... Există chiar și scrieri pe care nu știm încă să le descifrăm. Dar esențialul este să ne impregnăm conștient, să ne lăsăm pătrunși de toate aceste imagini.

Astfel învățau anticii secretele naturii: ei se opreau de pildă lângă un izvor, și rămâneau acolo mult timp privind-l cum curge, viu, limpede, proaspăt, ascultându-i murmurul. Ei intrau încet-încet în legătură cu sufletul apei, cu sufletul izvorului. La fel se întâmplă și cu focul: învățați să îl priviți. Chiar dacă aveți impresia că nu înțelegeți nimic, nu este important, important este să vă deschideți, deoarece vă pregătiți astfel centri subtili care vă vor pune în contact cu viața naturii.

Impresii, senzații, imagini, totul se înregistrează și lasă urme în noi. Zilnic viața noastră psihică este modelată de forțe pe care le lăsăm să locuiască în noi, influențe cu care acceptăm să fim impregnați. De aceea este esențial să găsim imagini la care să revenim mereu, imagini care să ne însoțească zi și noapte, pentru ca gândul nostru să fie legat cu tot ceea ce este mai elevat, mai pur, mai sacru. Și ce este mai frumos, mai poetic, mai plin de sens decât apa și focul, precum și diferitele forme sub care ele ne apar?

Întreaga voastră viață poate fi plină de aceste imagini până la impregnarea celei mai mici celule. Chiar dacă de acum înainte nu veți mai avea altceva decât prezența focului și a apei pentru a vă alimenta viața spirituală, va fi de ajuns... Concentrându-vă zilnic asupra acestor imagini, veți fi însuflețiți, purificați, iluminați.

CUPRINS

Cap. 1 – Apa și focul, principii ale creației 1

Cap. 2 – Secretele combustiei 3

Cap. 3 – Descoperirea apei 3

Cap. 4 – Apa, civilizația 3

Cap. 5 – Lanțul viu: soare – pământ – apă 3

Cap. 6 – Lucrarea fierarului 3

Cap. 7 – Muntele, mama apei 3

Cap. 8 – De la apa fizică la apa spirituală 3

Cap. 9 – Alimentați flacăra din voi înșivă 3

Cap. 10 – Focul, factor de creație 3

Cap. 11 – Ciclul apei: reîncarnarea 3

- Cap. 12 – Ciclul apei: iubire și înțelepciune 3
- Cap. 13 – Flacăra lumânării 3
- Cap. 14 – Cum să aprindem și să întreținem focul 3
- Cap. 15 – Apa, medium universal 3
- Cap. 16 – Oglinda magică 3
- Cap. 17 – Arborele de lumină 3
- Cap. 18 – Pogorârea Duhului Sfânt 3
- Cap. 19 – Imagini călăuzitoare pentru viață 3